

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος

Ἀθήναι, 1 καὶ 8 Νοεμβρίου 1947

Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 44-45

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

— Εἶναι καράβι, ἔκανε μὲ βεβαιότητα, ἓνα καράβι ποὺ πρέπει ὀπωσδήποτε νὰ μᾶς δεῖ.

— Ἐρχεται πρὸς τὰ ἐδῶ Ντίκ ; ρώτησε ἀνυπόμονα ἡ μικρὴ γαλλίδα.

— Ὁχι, δὲν μᾶς ἀντελήφτηκαν ἀκόμα. Ἴσως νὰ βρῆκαν κανένα μας γράμμα καὶ ψάχνουν τὴν νῦν νὰ μᾶς ἀνακαλύψουν. Τὸ «Πράνσιγκ» εἶναι μικρὸ καὶ δὲν φαίνεται. Πρέπει νὰ τοῦ κάνουμε σινιάλα, Ἀννούλα.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἄρχισε νὰ κάνει τὰ σημεῖα τοῦ κινδύνου, μὲ τὶς μικρὲς σημαϊοῦλες ποὺ ἦταν κρεμασμένες στὸ πιδ ψηλὸ κατάρτι.

Σὲ λίγο ὁμως ἄλλαξε γνώμη.

— Θ' ἀνάψω φωτιά, εἶπε, ὁ καπνὸς θὰ τοὺς εἰδοποιήσει. Ἐμπρὸς Ἀννούλα καὶ σὺ Λευκή, συγκεντρώστε ὅ,τι παλιόξυλα ἔχει ἀπάνω τὸ καράβι, διέταξε. Θανάψουμε τὴ φωτιά σ' αὐτὴ τὴ σιδερένια πλάκα τοῦ καταστρώματος κι' ἔτσι, δὲ θὰ ἔχουμε φόβο νὰ καοῦμε ζωντανοὶ σὲ περίπτωση ποὺ δὲ θὰ μᾶς δοῦνε.

Σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας, μεγάλες φλόγες ἀναπηδοῦσαν ἀπ' τὸ «Πράνσιγκ». Ὁ καπνὸς πλημμύρισε τὸν τέπο. Μ' ὅλα αὐτά, τὰ τρία παιδιὰ μὲ τὴν ἀγωνία στὰ μάτια τους μέσα, ἔδλεπαν τὸ μικροσκοπικὸ σημάδι νὰ μεγαλώνει καὶ λίγο λίγο τὸ σχῆμα του νὰ διαγράφεται πίσω ἀπ' τὸν καθαρὸν ὀρίζοντα. Ἐνας ἐπιδητικὸς ὄγκος ἔφθανε μὲ μεγαλοπρέπεια, σχίζοντας ἐκδικητικὰ τὴν τρομαχτικὴ ζώνη

τῶν φυκιῶν ποὺ ἔτριζαν στὲ πέρασμά του σὰ νὰ ἔσπαναν κόκκαλα.

Τὰ παιδιὰ δὲ μπορούσαν νὰ πιστέψουν στὰ μάτια τους. Ἡ εὐτυχία τους ἦταν τόσο μεγάλη ποὺ ἔκλαιαν καὶ γελοῦσαν συγχρόνως. Τὸ «Φάδερλαντ» ὁλοένα πλησίαζε. Τώρα πιά μπορούσες νὰ διακρίνεις τὰ πρόσωπα τοῦ πληρώματος καὶ τὴ σημαία τῶν Ἐνωμένων Πολιτειῶν ποὺ κυμάτιζε περήφανα πάνω ἀπὸ τὴ γέφυρα.

— Εἶναι Ἀμερικάνικο ! φώναξε ὁ Ντίκ καὶ ἀγκάλιασε τὶς μικρὲς του φίλες. Βλέπω μάλιστα τὸ ὄνομά

του γραμμένο μὲ χρυσὰ γράμματα. Ἀ, εἶναι τὸ «Φάδερλαντ» εἶπε, ποὺ ἔρχεται νὰ μᾶς σώσει...

— Θὰ εἶναι μέσα ἡ μαμά μου ; ρώτησε ἡ Λευκή.

— Κι' ἂν δὲν εἶναι θὰ πάμε νὰ τὴ βροῦμε μωρὸ μου, ἀποκρίθηκε εὐτυχισμένο τὸ ἀγόρι. Τώρα πιά τὰ φέμματα ἔχουν τελειώσει.

Ἀπότομα ὁμως σταμάτησε τὴν κουβέντα του. Τὰ μάτια του ὀρθά-νοιξαν ἀπ' τὴν ἐκπληξη. Στὴ μεγάλη βάρκα ποὺ κατέβηκε ἀπ' τὸ πλοῖο καὶ διευθυνόταν προσεχτικὰ πρὸς αὐτοὺς, ὁ Ντίκ ἀναγνώρισε τὸν πατέρα του.

— Θέ μου ! ψιθύρισε ἑτοιμὸς νὰ λιποθυμήσει. Θέ μου, εἶναι δυνατόν ; Ἡ Ἀννούλα τὸν κοίταξε τρομαγμένη.

— Τί ἔπαθες ; τὸν ρώτησε. Τί εἶδες καὶ τρόμαξες τόσο πολὺ ;

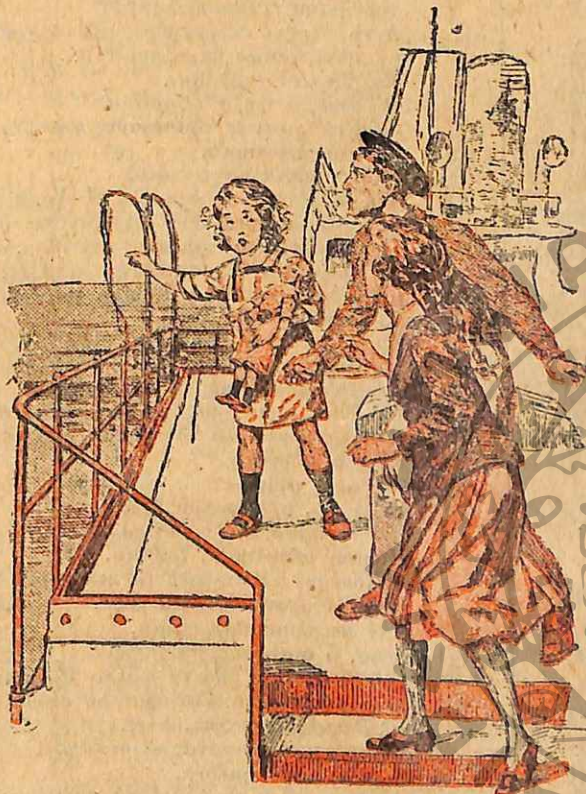
Οὔτε κὰν ἐπρόλαβε νὰ τῆς ἀπαντήσει. Στὸ κατάστρωμα πηδῆσανε τρεῖς ἀξιωματικοί. Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς τοῦ ἀνοίγε τὰ χέρια. Ὁ Ντίκ Γκρόντον ἐρίχθηκε στὴν ἀγκαλιά του μὲ λυγμοὺς χαρᾶς.

— Ντίκ, ἀγόρι μου ! ἔκανε συγκινημένος ὁ κυβερνήτης, ἐνῶ τὰ μάτια του ἀγκάλιαζαν τὶς μικρὲς συντρόφισσες τοῦ γιου του ποὺ τὸν κοίταζαν μὲ θαυμασμό.

Καὶ μὴ ἀλλή φωνή, ἀγνώριστη ἀπ' τὴ μεγάλη στιγμή τῆς σωτηρίας, ἀπαντοῦσε :

— Πατέρα !

Ἐπειτα ἀπὸ τὶς πρώτες στιγμὲς τῆς χαρᾶς καὶ τῆς διαχύσεως, δύο ἀκόμα ἀξιωματικοὶ καὶ τρεῖς ναῦτες ἀνέβηκαν στὸ «Πράνσιγκ», καὶ πολιορκοῦσαν τὶς δύο μικροῦλες μ' ἓνα σωρὸ ἐρωτήσεις. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ, ὁ Ντίκ,

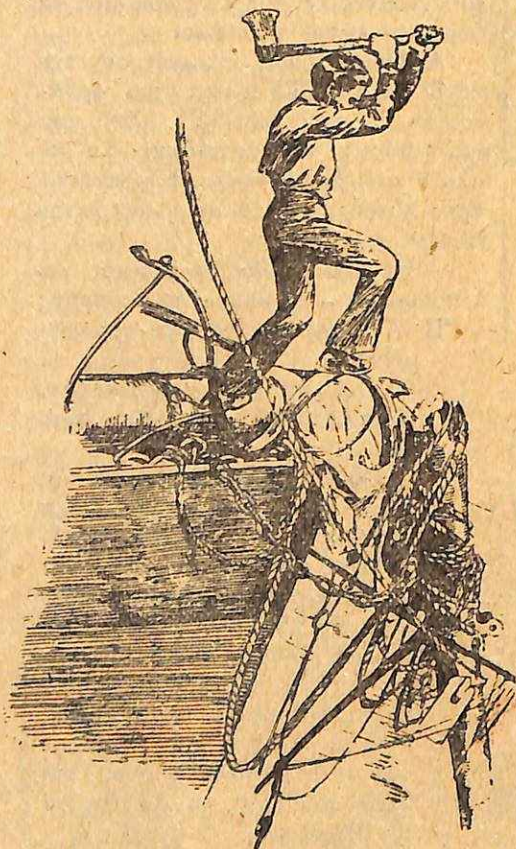
Ἐκεῖ ! Ἐκεῖ ! Βλέπω ἓνα μαῦρο σημάδι ! εἶπε ἡ Λευκή. (Σελ. 262, στ. α')

έδινε σύντομες πληροφορίες για τη ζωή που πέρασαν εκεί πάνω από τη νύχτα του Γερμανικού βομβαρδισμού. Εξιστόρησε την επίθεση του Κόχραν και της φοβερής στρατιάς του, τις προφυλάξεις που είχαν πάρει για την υπεράσισή τους και τα μέσα που μεταχειρίστηκαν για να δώσουν νέα τους.

Ο Τζαίμς Γκόρντον άκουε με πολλή προσοχή το γιό του. Από καιρό σε καιρό έκουνοσε το κεφάλι του κι' έχάιδευε το παιδί του λέγοντας κάθε τόσο σε τόνο σοβαρό και υπερήφανο:

— Έντάξει, έντάξει, είσαι πολύ ικανός Ντίκ!

Δεν πρέπει να θαυμάζεις μόνο έμένα, είπε ο Ντίκ. Οι φίλες μου ήταν τα πιό θαρραλέα κορίτσια που είδα στη ζωή μου, μα και θαυμάσιες συντρόφισσες. Αλλά έσύ πώς γλύτωσες πατέρα από τα χέρια των Γερμανών; ρώτησε άξαφνα ο Ντίκ.

Ερριξε στη θάλασσα τα συντρίμια.

Με τη σειρά του ο κυβερνήτης διηγήθηκε όλες του τις περιπέτειες. Αλλά δεν ήθελε να συνεχίσει περισσότερο, γιατί το βράδυ πλησίαζε. Έπρεπε να φύγουν μια ώρα πιό γρήγορα απ' αυτά τα επικίνδυνα μέρη, γιατί δεν ήξερε κανείς τι μπορούσε να γίνει σ' αυτό το διάστημα της διαμονής τους εκεί.

— Είστε σπουδαίος κύριε Γκόρντον, του είπε η Άννούλα με θαυμασμό, το κατόρθωμά σας να περάσετε τη θάλασσα των φυκιών είναι κάτι εξαιρετικό. Βλέπεις Ντίκ, έκανε γυρίζοντας σ' αυτόν, ήταν ψέμματα όσα διάδασες για τον 'Ιώσιππο Ντ' Αλθαράδα που πιάστηκε σαν και μας αιχμάλωτος έδω.

— Είναι αλήθεια δεσποινίς Κοεκιντάν, διόρθωσε ο αξιωματικός Χάρν. Αλλά ο πειρατής δεν είχε πλοίο σαν το «Φάδερλαντ». Η άρμάδα του αποτελούνταν από μερικά σαλούτσια με πανιά. Δεν είναι βέβαια το ίδιο.

— Ω, έγω, είπε η Λευκή που είχε πάρει τη Μίτσα στην άγκαλιά της, έγω δε θαυμάζω σε τίποτα τον κύριο Γκόρντον, εκτός από ένα πράγμα...

— Τι πράγμα; ρώτησε χαμογελώντας ο Ντίκ.

— Πού μας έφερε τα καλλίτερα νέα από τις μαγνούλες μας!

— Όλοι γελάσανε με την καρδιά τους. Και η εύτυχισμένη συντροφιά, αφού αποχαίρετσε για τελευταία

φορά το «Πράνσιγκ», επιβιβάστηκε στο «Φάδερλαντ» που έβαλε μπρός

Ο κυβερνήτης Τζαίμς Γκόρντον.

... άμέσως τις μηχανές του. Έπειτα από δυο εβδομάδες συνεχές ταξίδι, έφθασαν επιτέλους ένα πρωί στη Ν. Υόρκη. (Στο επόμενο τόμο) Γ. Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

“Ωρα δειλινού”

Τού φθινόπωρου τα νέφη στίβουν το φουστάνι, να στεγνώσει, τ' ουράνιο.

Και στού απόβροχου τη σκόλη,

βγαίνουν για σεργιάνι,

οι σαλιγκαροί όλοι,

κάτω απ' τ' ξεθωριασμένο παρυσόλι

του ήλιου. Τώρα η λάμια

ή γη, λιάζει τα βρεμένα της τα χράμια,

με τών κάμπων τα πλουμίδια.

Κι' από τα χορτάρια,

κι' από τα ψηλά γρασίδια,

οι σταλαγματιές γλιστρούνε χάντρες,

και μαργαριτάρια,

από ουράνια δαχτυλίδια.

Τις μαζώνουν οι νεράιδες οι άνυφάντρες,

μες στα ύπογιά τους σεράγια και στ' άνήλια.

Πολυέλαιους κι' άργυρά καντήλια.

Σε πλεμάρια κρυσταλλένιες μπάλες,

μάγισσα γορά κι' ή άράχνη τις κρεμάει μες τις κουφάλες

Και λογιές-λογιές,

ένα-ένα όλα τα ζούδια,

ξεφαντώνουν απ' τη γής,

κι' από μέσα από τα φλούδια.

Κι' ένας μύρμηγκας σκαλώνει σ' ένα άγκάθι φουντωτό,

ν' άγναντέψει όλο τον κόσμο από τέτοιο λιακωτό.

Νά, τ' αυλάκι,

— κάνει χάρι —

το άχυρο, σχεδιά που άράζει,

και το δρασκέλου βαθράκι.

Κόσμοι δλόκληροι, ζωύφια.

ταξιδεύουν με πιρόγες τα κελύφια.

Κρύα άνατριχίλλα στα νερά.

Σαν πεταλουδιώνε σμάρι,

τώρα, ο σίφουνας θά πάρει

απ' τα δέντρα, όλα τα φύλλα τα ξερά.

Στα καλάμια τη φλογέρα του σφυράει

κι' όπως πάει, πάει, πάει,

ο άνεμος — τσοπάνος — σαλαγιάει

σ' άλλα πια λημέρια,

σ' άλλο, τώρα, χειμαδιό τα καλοκαίρια.

ΜΕΛΙΣΣΑΝΘΗ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

“Η λάμπα, φώτισε τέσσερα ώχρα πρόσωπα.

— Τι έχετε; μήπως κρυνώτε; ρώτησε τ'α παιδιά ή καλή γυναίκα.

τα που ούτε εξήγηση έχουν, ούτε είχαν ή θά έχουν ποτέ τους.

“Εγώ, αντί να πάω να κοιμηθώ στην... άμμο μου, προτιμώ για ν' αποφύγω να σ'α δώσω εξηγήσεις

που δίκαια θα μου ζητήσετε να σταματήσω το κεφάλαιο αυτό και ν' αρχίσω το τελευταίο, που θα σ'α δώσει να καταλάβετε πολλά δύσκολα σημεία της ζωής των παιδιών, και θα σ'α λύσει όλες τις άπορίες που θα γεννηθήκαν στο μυαλό σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XIII
Η ΚΑΛΛΙΤΕΡΗ
ΤΟΥΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑ

“Αν είχα καιρό

θα σ'α έλεγα ακόμα χίλια πράγματα. Π.χ. πώς τα τέσσερα παιδιά, βρεθήκανε, περνώντας από το Φυλαχτό, στην... άπέραντο “Ερημο, και πώς βρήκανε εκεί τον περίφημο Ναό του Μαλμπέκ, και πώς συνάντησαν τη Σφίγγα, που δεν περίμεναν να την ξαναδούν ποτέ.

Μά, δυστυχώς, δεν έχω

καιρό, και πρέ

πει να τ' αφί

σω όλα αυτά,

παρ' όλο που

θα είχα άσφα

λώς ένδιαφέρον

για σ'α.

Δε θα σ'α μι

λήσω επίσης

για τον “Ιππό

δρομο, που τα

παιδιά πήγαν έ

κεί με τον Ψάμ

μεντ μέσα στο

καλαθάκι του.

Και πώς όλες

οι επιθυμίες

του κόσμου ξε

πληρώνονταν ά

πό τον Ψάμμεντ,

σε σημείο που ή

“Ανθέα άναγκάσθηκε να τόν πάει

γρήγορα σπίτι και να χάσει και το

μισό θέαμα. Τόσο ο κόσμος τους

είχε περικυκλώσει και τους ζητούσε

κι' άλλα κι' άλλα...

...

...

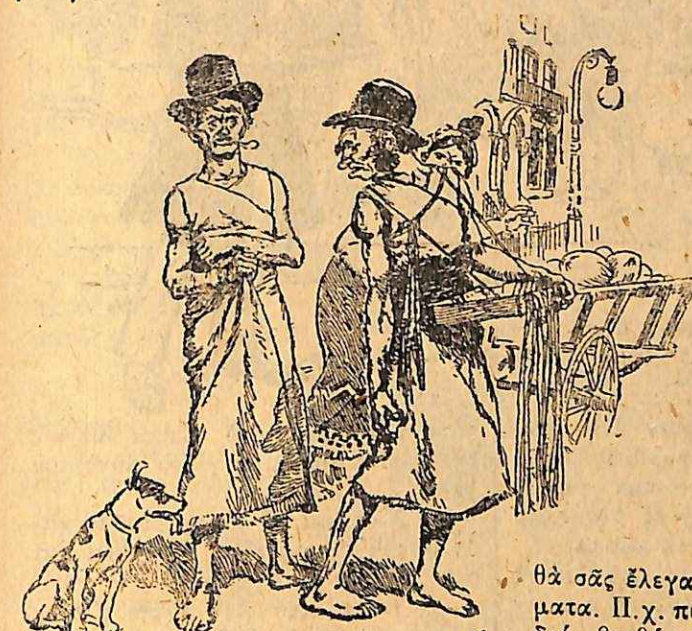
...

...

...

...

...

“Εμειναν μ' ένα μακρύ πουκάμισο... (Σελ. 226, στ. α’)

Καθίστε να πάρετε το τσάι σας. Θα σ'α ζεστάνει, θα σ'α κάνει καλό.

Τα παιδιά κάθισαν ήσυχα να πιούνε το τσάι τους.

— Πώς μπορούμε και θυμώμαστε όλα όσα είδαμε στο Μέλλον κι' όταν είμαστε στο Μέλλον δε μπορούσαμε να θυμηθούμε που και τότε βρήκαμε το Φυλαχτό; ρώτησε ή “Ανθέα τόν Ψάμμεντ.

— Τι κουτή έρώτηση είναι αυτή; είπε ο Ψάμμεντ. Πώς μπορούμε να θυμηθούμε κάτι που δεν γίνηκε ακόμα;

— Μά τό... Μέλλον, που είδαμε πώς το θυμώμαστε; Μήπως εκείνο γίνηκε;

— Ω! είπε ο Ψάμμεντ, εκείνο ήταν μια προφητεία. Μια όπτασία. Πώς θυμώσατε τα όνειρα; “Ετσι κι' αυτό ήταν ένα όνειρο. Έσύ “Ανθέα, δε μπορείς να καταλάβεις ποτέ ούτε τα απλούστερα πράγματα...

Και ο Ψάμμεντ πήγε να κοιμηθεί στην άμμο του γιατί ήταν κουρασμένος, μα προπάντων για να αποφύγει τις εξηγήσεις που έπρεπε να δώσει στην “Ανθέα, για πράγμα-

— Μις “Ανθέα! Μις Τζέννη! “Ακούστηκε μια μέρα ή φωνή της παραμάνας γεμάτη χαρά!

Τα παιδιά ήταν μαζεμένα στο δωμάτιο του σοφού.

— Μας φωνάζουν, είπε ο Κύριλλος στο μεγάλο φίλο τους. Θα πάμε να δούμε τί τρέχει, και θα ξαναγυρίσουμε.

Τα παιδιά κατέβηκαν τις σκάλες τρέχοντας. “Η παραμάντα τους στέκοταν στο χώλλ κρατώντας στο χέρι ένα τηλεγράφημα.

“Μπαμπάς - μαμά φθάνουν σήμερα Λονδίνο 11.15’. Έτοιμάστε δωμάτια. Φιλιά.

— Ούρρά! Ούρρά! Ξεφώνισαν τα παιδιά και χοροπηδούσαν γύρω από την παραμάντα.

Μόνο ή “Ανθέα δε μπορούσε να φωνάξει. “Ηταν έτοιμη να ξεσπάσει σε κλάμματα.

— Ω! έλεγε ψιθυρίζοντας. “Ωστε ήταν αλήθεια, ή καλλίτερή μας επιθυμία γίνηκε.

“Η παραμάντα τους έδειξε και δυο γράμματα. “Ενα δικό της κι' ένα τών παιδιών. Τα γράμματα λέγανε πώς ο πατέρας τους αφού δηηρέτησε σαν πολεμικός ανταποκριτής, γύριζε πια στο σπίτι του. Και πώς ή μητέρα τους, — που ήταν πια έντελώς καλά, μαζί με το μωρό τους πήγαν να βρουν τόν πατέρα τους στην “Ιταλία, και τώρα γυρίζανε όλοι μαζί. Και πώς θα τους έστελναν και τηλεγράφημα για την ημέρα και την ώρα που θα φτάνανε.

— Πώ! πώ! τί δουλειές έχω να κάνω, έλεπ ή παραμάντα.

Λογιών - λογιών πράγματα σφενδονιστήκανε έξω... (Σελ. 226, στ. γ’)

«Έχω να ετοιμάσω τόσα πράγματα για τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα σας. Μὴ βιάζεσαι, θὰ προφτάσεις, τῆς εἶπε ἡ Τζέννη.

— Θάρρομε νὰ σὲ βοηθήσουμε, εἶπε ὁ Κύριλλος. Ν' ἀνεδοῦμε πρῶτα μιὰ στιγμή ἐπάνω νὰ τελειώσουμε κάτι ποὺ συζητοῦμε μετὰ τοῦ Σοφὸ φίλου μας, κι' ὕστερα θὰ σὲ βοηθήσουμε ὅσο θέλεις.

— Ἀφίστε με ἡσυχη νὰ κάνω μόνη μου τὴ δουλειά μου, τοὺς εἶπε μετὰ καλωσύνης ἡ παραμύνα. Σὰς ξέρω καὶ ἀπὸ ἄλλη φορὰ πόσο με βοηθάτε, τοὺς ξανάπε γελώντας. Εἶναι κι' ὅλας 10 ἡ ὥρα; Τρέχω, τρέχω νὰ προφτάσω ὅλα, εἶπε ἡ ἀκούραστη καὶ πρόθυμη παραμύνα τῶν παιδιῶν.

Ἐκεῖνα ἀνέβηκαν βιαστικά τὴ σκάλα καὶ μπήκαν στὸ δωμάτιο τοῦ Σοφοῦ.

Ἡ Τζέννη ἐβγαλε ἀπὸ τὸ λαιμό της τὸ μισὸ Φυλαχτὸ καὶ τὸ ἀκούμπησε πάνω στὸ τραπέζι ποὺ ἦταν γεμάτο βιβλία, χειρόγραφα καὶ ἀγαλματάκια.

— Δὲ μὰς χρειάζεται, πιά, τοῦ εἶπαν τὰ παιδιά μετὰ συγκίνηση. Ἡ καλλίτερή μας ἐπιθύμια γίνηκε. Ὁ μπαμπάς, ἡ μαμά καὶ τὸ μωρό μας ἔρχονται σήμερα. Ἐσεῖς, μεγάλε φίλες μας, δὲν ἔχετε καμμιά ἐπιθυμία νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸν Ψάμμεντ; ρώτησαν τὰ παιδιά τὸ σοφὸ.

Ἐκεῖνος γιὰ μιὰ στιγμή ἔμεινε σκεπτικός. Ὑστερὰ τὸ πρόσωπό του ζωήρεψε. Τὰ μάτια του λάμψανε ἀπὸ μιὰ περιεργή φλόγα.

— Θάθελα νὰ εἶχα ὁλόκληρο τὸ Φυλαχτό, εἶπε στὰ παιδιά.

— Ὅχι! εἶπε ἡ Ἀνθέα θριαμβευτικά, στὴ Βαβλώνα! (Σελ. 226, στ. α')

Τὴν ἴδια στιγμή, ἔτσι, σὰν ἀπὸ μαγεία ὅλα χάθηκαν πάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Βιβλία, χειρόγραφα, μολύβια καὶ μελάνια, χαρτιά ἄγραφα καὶ ἀγάλματα πέτρες καὶ δειγματοματὰ ἀπὸ χῶμα, ὅλα ὅλα. Μόνον τὸ μισὸ φυλαχτὸ ποὺ εἶχε ἀκουμπήσει πρὶν ἀπὸ λίγο ἡ Τζέννη βρισκόταν πάνω στὸ ἄδειο τραπέζι.

Μὰ, τώρα πιά δὲν ἦταν ἐπιπλο γραφείου αὐτὸ ποὺ βλέπαν. Στὴ θέση του βρισκόταν ἕνας βιωματός, καὶ στὴ μέση ἀκριβῶς, πάνω σὲ μιὰ πέτρα, μέσα σ' ἕνα σκαλιστὸ κουτὶ βρισκόταν τὸ ὁλόκληρο Φυλαχτὸ σὲ ὅλη του τὴ φόρμα.

Καὶ τότε ἐγινε κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμεναν. Κάτι ποὺ ἦταν τὸ πρὶν περίεργο ἀπ' ὅσα εἶχαν ζήσει, κι' εἶχαν δεῖ ὅλον αὐτὸ τὸν τελευταῖο καιρὸ.

Τὸ κομμάτι τῆς Τζέννης, τὸ μισὸ φυλαχτό, ποὺ εἶχε κάνει τόσα περιεργὰ πράγματα ὡς τώρα, — σὰν νὰ τὸ τραβοῦσε ἕνας μαγνήτης — σύρθηκε σύρθηκε σιγὰ καὶ ἀδίστατα, καὶ πῆγε καὶ κόλλησε στὸ ὁλόκληρο Φυλαχτό, τόσο τέλεια, ποὺ νόμιζες πὼς ποτέ, ποτέ, δὲν εἶχε σπάσει ἐκεῖνος τὸ Φυλαχτὸ σὲ δύο κομμάτια.

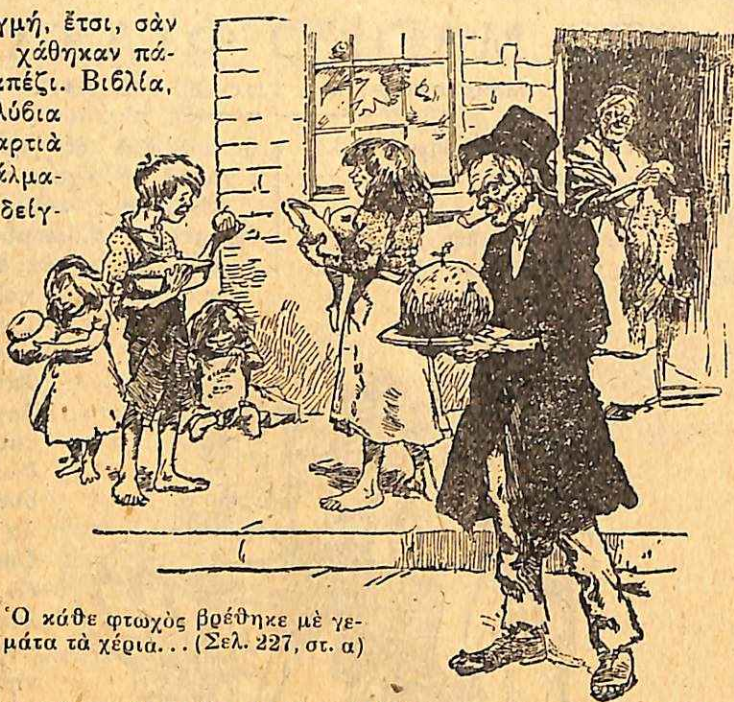
Σὲ λίγο ὅλα εἶχαν πάρει τὴ συνεισισμένη τους ὄψη μέσα στὸ δωμάτιο.

Μόνον, ἀνάμεσα στὰ χαρτιά, στὰ μολύβια καὶ στὶς πέννες τοῦ γραφείου, τὸ σκαλιστὸ κουτὶ μετὰ τὸ Φυλαχτό, ξεχώριζε. Καὶ θάλεγε στὰ λήθεια, πὼς ποτέ ποτέ δὲν εἶχε λείψει ἀπὸ κείνη τὴ θέση. Τόσο ταίριαζε μετὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ παράξενα καὶ ἀλλόκοτα πράγματα ποὺ εἶχε μαζεμένα στὸ δωμάτιό του ὁ Σοφός.

Τὰ παιδιά δὲν πίστευαν στὰ μάτια τους. Γύριζαν καὶ κοίταζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Μήπως τὸ Φυλαχτὸ βρισκόταν ὅλο τὸν καιρὸ ἐκεῖ στὴν ἴδια θέση;

Μὰ πὼς δὲν τῶχαν δεῖ; Κι' ὅμως θάταν ἐκεῖ... Ἐγινε ἡ ἐπιθυμία σας,

Ὁ κάθε φτωχὸς βρέθηκε μετὰ γεμάτα τὰ χέρια... (Σελ. 227, στ. α')

εἶπε ὁ Ψάμμεντ στὸ Σοφὸ. Κανείς δὲν ἔμεινε χωρὶς νὰ γίνεῖ αὐτὸ ποὺ θέλει.

— Νὰ, καὶ σ' εὐχαριστοῦμε καλέ μας Ψάμμεντ εἶπε ἡ Ἀνθέα καὶ τὸν χαίδεψε μετὰ ἀγάπης.

— Τώρα ποὺ δὲν ἔχετε τίποτα ἄλλο νὰ μοῦ ζητήσετε εἶπε πάλι ὁ Ψάμμεντ, κι' ἡ φωνή του ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνηση, τί θὰ γίνω ἐγώ; Πρέπει νὰ ζητήσῃ κάποιος κάτι καὶ γιὰ μένα. Μόνος μου δὲν μπορῶ νὰ ζητήσω τίποτα γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Πὼς θάθελα νὰ βρισκόμουν στὸ Ναὸ τοῦ Μάλμπεκ στὸ Παρελθόν! Ἐκεῖ στὴν ἀπέραντη ξανθὴν ἔρημο, μετὰ τὴ ζεστὴ καὶ ἀπαλὴ ἀμμο. Νά, τί θὰ ἤθελε ἡ ψυχὴ μου!

— Ἀς γίνεῖ τὸ θέλημά σου, κι' ἂς βρεθεῖς ἐκεῖ ποὺ ζητᾷς, εἶπε ὁ Σοφός.

Τὴν ἴδια στιγμή, ρίχνοντας μιὰ τελευταία ματιὰ γεμάτη ἀγάπη στὴν Ἀνθέα, ὁ Ψάμμεντ, ὁ καλὸς σύντροφός, καὶ σοφὸς σύμβουλος τῶν παιδιῶν, τὸ πνεῦμα τοῦ καλοῦ, καὶ ἡ ἀνεξάντλητη αὐτὴ πηγὴ γνώσεων, αὐτὸ τὸ μικρὸ ζῶον μετὰ τὴ μεγάλη δύναμη καὶ τὴν εὐαίσθητη ψυχὴ, χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια τῶν παιδιῶν, γιὰ νὰ μὴν ξαναφανεῖ ποτέ πιά.

Κανένας δὲν μίλουσε. Μιὰ βαρεὶὰ σιωπὴ. Μιὰ πνιγερὴ ἀτμόσφαιρα.

— Κι' ὅμως τώρα θὰ εἶναι κι' αὐτὸς εὐτυχισμένος, εἶπε ἡ Ἀνθέα γιὰ νὰ δώσει κάποιο τέλος στὴ στενόχωρη στιγμή. Θάχει ὅτι τοῦ ἔρεσε πάντα παλλίτερα ἀπὸ τὸ κάθετι. Ἀμμο, ἀτέλειωτη ἀμμο!

— Παιδιά μου, εἶπε ὁ σοφός.

Μοῦ φαίνεται πὼς κοιμήθηκα καὶ εἶδα ὄνειρο. Ἐνὰ ὄνειρο περίεργο. — Ἐλπίζω νὰ μὴν ἦταν δυσάρεστο, εἶπε εὐγενικά ὁ Κύριλλος.

— Μοῦ φαίνεται πὼς γίνηκα ἄλλος ἀνθρωπος ὅστερα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὄνειρο. Εἶμαι γεμάτος ὄρεξη γιὰ καινούργιες μελέτες καὶ βιβλία...

Ἐαφνικά, ἀκούστηκε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας.

Ἐνα χαρούμενο κουδούνι, γνώριμο, ποὺ σήμαινε γιὰ τὰ παιδιά ὅλη τὴ χαρὰ καὶ τὴν προσδοκία τῆς καρδιάς τους.

— Νάτοι! Ἡρθαν, φώναξε ὁ Ρόμπερτ.

Ἡ καρδιά τῶν παιδιῶν χτύπησε δυνατὰ.

Κατέβηκαν τρία τὰ σκαλιά.

Ἀνάμεσα στὶς βαλίτσες καὶ στὰ δέματα ποὺ πλημύριζαν τὸ Χώλλ, τὰ τέσσερα παιδιά εἶδαν τὰ γελαστὰ πρόσωπα τῶν ἀγαπημένων τους.

Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ τὸ ἀγαπημένο τους ἀδελφάκι τοὺς περίμεναν μ' ἀνοιχτὴ ἀγκαλιά.

Τὰ παιδιά τοὺς φίλησαν γλυκὰ χίλιες φορές.

— Θεέ μου! ἔλεγε τώρα καὶ ἔανάλεγε ὁ Σοφός ποὺ εἶχε μείνει μόνος. Τί χαριτωμένα παιδιά! Τί καλωσύνη! καὶ πόση φιλομάθεια! Γιὰ τὴν ηλικία τους εἶναι σπάνιο, πολὺ σπάνιο πράγμα! Κοντὰ τους, λιμώντας γιὰ χίλια πράγματα ἱστορικά, καὶ

Ὁ καπετάνιος κοίταξε τὸ φυλαχτό... (Σελ. 227, στ. γ')

φανταστικά, πλούτσια καὶ ἐγὼ τὸ μυαλό μου καὶ τὴ φαντασία μου. Τὰ βιβλία μου θὰ μιλᾶν γιὰ ἐποχές καὶ τόπους ποὺ μόνο στὰ ὄνειρα βλέπει κανείς. Τὰ καλά μου, τ' ἀγαπημένα μου παιδιά!!

(Μετάφρ.)

ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

Τ Ε Λ Ο Σ

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Χρυσάχτινα τὰ σύννεφα μέσ' στὰ γαλάζια αἰθέρια αἶγλη ἔχουνε βασιλικά. Βασιλικά ντυμένα κι' ὅλα τὰ κρίνα τῶν ἀγρῶν καὶ τὰ νερὰ ἀπλωμένα στὸν ὄχτο πάλλουν σὰ γλυκὲς ἄρπες σ' ἀγγέλων χέρια.

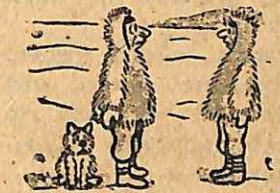
Νά, τὰ πουλάκια ποὺ πετοῦν γράφοντας μύρια τόξα καὶ παίζοντας ὁλόχαρμα μ' ἀχτίδες χρυσαφένιες, μπροστὰ στὰ μάτια μας, ποὺ ὠμέ! θολώνοντας τόσες ἐννοίες, τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν τὴ θεϊκὰ γράφουν δόξα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ γύρος τοῦ κόσμου ἐγίνε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὸν Πορτογάλλο Φερδινάνδο Μαγγελάνο καὶ κράτησε 1083 μέρες, δηλαδὴ κάπου τρία χρόνια. Μετὰ αἰῶνες, στὰ 1889, ἡ Νέλλυ Μπλαῖν τὸν ἔκανε μετὰ ἄμολοιο καὶ σιδηρόδρομο σὲ 78 μέρες. Ὁ γύρος τοῦ κόσμου μετὰ ἀεροπλάνο ἐγίνε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τοὺς Πόστ καὶ Γκάντ καὶ κράτησε 8 μέρες καὶ τρεῖς ὥρες. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε καὶ τοὺς δύο θαρραλέους ἑλλήνες — τὸν Γιακουμίδη καὶ Ἀντιμαχίτη — ποὺ τὸ 1910 ξεκίνησαν ἀπὸ τὴ Ρουμανία γιὰ νὰ τὸν κάνουν μετὰ πόδια. Τὸ ταξίδι τοὺς κράτησε τρία ὁλόκληρα χρόνια μετὰ πολλὰς περιπέτειες. Σκεφθῆτε οὐκ ἐφθασαν στὸ Βόρειο Πόλο... κατὰ λάθος!

Στὴ Νότια Ἀμερικὴ ζοῦσαν ἄπειρα περιστέρια. Στὰ 1850 οἱ ἐξερευνητὲς εἶδαν ἄξαφνα ἕνα τεράστιο σμήνος, σὺν νεφῷ σωστό, ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶχε πολλὰ ἑκατομμύρια περιστέρια, νὰ σκεπάζει τὸν ἥλιο καὶ νὰ φεύγει. Ὅλος ὁ πληθυσμὸς τῶν περισσειῶν ἀποδημοῦσε. Ἀπὸ τότε τὰ πουλιά δὲν ξαναγύρισαν. Ὅσα εἶχαν μείνει ἀποδήμησαν κι' αὐτὰ σιγὰ-σιγὰ καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνα τὸ εἶδος αὐτὸ εἶχε ἐξαφανιστεῖ ἀπὸ τὴ Νότια Ἀμερικὴ. Καὶ σήμερα ἀκόμα δὲν βρίσκεται ἐκεῖ οὔτ' ἕνα περιστέρι. Γιὰ ποῖο λόγο ἐγίνε αὕτη ἡ μετανάστευση; Ἐφταιγε τὸ κλίμα, ἡ τροφή, οἱ κίνδυνοι; Ἡ ἐπιστήμη δὲν κατάφερε νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ ποτέ.

Σὲ μιὰ σταγόνα νερό, μποροῦν ν' ἀναπτυχθοῦν ἀπὸ ἕνα ὡς ἐνάμισι ἑκατομμύριο μικρόβια. Στὸ νερὸ ποὺ πίνουμε ὑπάρχουν ἄπειρα μικρόβια, ποὺ εὐτυχῶς εἶναι ἀκίνδυνα, γιὰτὶ βρίσκονται σὲ μιὰ κατάσταση ποὺ δὲν μποροῦν ν' ἀναπτυχθοῦν στὸν ὀργανισμό τοῦ ἀνθρώπου. Μονάχα τὸ μικρόβιο τοῦ κοιλιακοῦ τύφου ἀναπτύσσεται πολὺ εὐκόλα, γι' αὐτὸ, ὅταν πέσει ἐπιδημία, καλὸ εἶναι νὰ βράζουμε τὸ νερὸ πρὶν τὸ πινόμεν.

Ο ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΣ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

“Ω! Πόσο κουράστηκα! Έκανε αναστενάζοντας ή πελώρια, κάτασπρη πεταλούδα, καθώς καθότανε τρεμοπαίζοντας τα φτερά της, πάνω στον ανθισμένο φράχτη.

— Κουράστηκες; ρώτησε γεμάτο απορία το τραγουδιστό ρυάκι, που κυλούσε δροσερά τα νερά του στο πλαίσι του λουλουδιασμένου τοίχου. Και φλόαρο σαν πάντα συνέχισε:

— Τι περίεργο!... Τι περίεργο!... Πεταλούδα εσύ και να λες πως κουράστηκες! Μα εσείς δλη μέρα τριγυρνάτε ακούραστες και ρουφάτε τα μύρα απ’ τα λουλούδια κι’ αλλάζετε φιλιὰ με τ’ ανδιξιάντικο τ’ αέρι, ανοιγοκλείνοντας τρελλά τα χνουδάτα σας φτερά. Κι’ εσύ τώρα μάς λες αναστενάζοντας πως κουράστηκες!

— Ναί... Μα εγώ έρχομαι από τόσο μακριά... τόσο μακριά... έκανε παραπονεμένα ή άσπρη πεταλούδα.

— Από πού; ρώτησε όλο περιέργεια το ρυάκι.

— Από τους Ουρανούς... του έψιθύρισε σκύδοντας ή πεταλούδα.

— Από τους Ουρανούς! Έκανε το ρυάκι και κατακύβησε βιαστικά και γρήγορα τα νερά του.

— Ναί... Μα στάσου, στάσου... Μή φεύγεις, μην τρέχεις... “Ελα, θά σου διηγηθώ την ιστορία μου...

Τότε το ρυάκι έπαυσε να κυλά τα νερά του, γαλήνεψε και κάθισε ν’ ακούσει την ιστορία της πεταλούδας, ψιθυρίζοντας μόνο, ένα ελαφρό-ελαφρό μουρμουρητό.

Κι’ ή πεταλούδα άρχισε:

«Ήταν μιὰ ώραία ανοιξιάντικη μέρα. Δουσμένη στον ήλιο ή γή, πλημμυρισμένος στο φως ο ουρανός. Κύματα άχνά σκέπαζαν τα άπέραντα πλάτη του και πλήθην άγγέλων φτερούγιζαν άόρατα πίσω απ’ το γαλάζιο του θόλο. Μια σιγανή μουσική έέχυνε παντού την άρμονία της και ψηλά στον δόλχροσο θρόνο του αναπαύτανε ο καλός Θεός. “Ορθος ένας άγγελος στα πόδια του περίμενε τις διαταγές του και μ’ ένα νεύμα του Κυρίου του έφερε τή χρυσή σάλπιγγα στα χείλη. “Αμέσως απ’ όλες τις άκρες τ’ ουρανού άρχισαν να μαζεύονται γύρω-τριγύρω από το θρόνο του τα πλήθην των άγγέλων. Εύλαδικά γονάτιζαν, ένωσαν τα κρινόλευκα τους χέρια κι’ έγερναν πάνω άπὸ τὸν ὦμο τους τὸ ξανθὸ τους κεφάλι.

— Είναι τόσο ώραία ή ανοιξιάντικη μέρα—άρχισε να τους λέει ο καλός Θεός—και με γεμίζει με τόση χαρά, ώστε θέλω να συμμερισθώτε κι’ εσείς την αγαλλίαση που νοιώθω. Θά στείλω, λοιπόν, έναν άγγελο από εσάς κάτω στη γή, για να δει τ’ ωραιότερο δημιούργημά μου. “Οταν το βρεί να πάει κοντά του και να του δώσει δυο φιλιὰ. Κι’ όταν γυρίσει, να πει και στους άλλους άγγέλους, ποιο είναι το ωραιότερο πράγμα που έπλασα κάτω στη γή».

“Ετσι ξεχωρίστηκε εγώ απ’ όλους τους άγγέλους για να εκτελέσω τή θεϊκή επίθυμία και μεταμορφώθηκα σ’ δόλχευκη, χιονάτη πεταλούδα.

— “Ωστε είσαι ένας άγγελος; έκανε με θαυμασμό το ρυάκι ανταράζοντας λίγο τα νερά του.

— Ναί... έκανε ή πεταλούδα και τρεμόπαψε τ’ άγγελικά της φτερά.

— Και γυρεύεις τ’ ωραιότερο δημιούργημα του Θεού;

Ναί... τὸ γυρεύω. Μα δὲν τὸ βρίσκω.

— “Ω! Έκανε ένα κατακόκκινο μυρωδάτο τριαντάφυλλο μέσα από τὸν κήπο. Είμαι ο βασιλιάς τῶν λουλουδιῶν. Η ωμορφιά μου είναι εξαίσια κι’ όταν θέλουν να μιλήσουν για κάτι πολύ ωραίο, λένε πως είναι ωραίο «σαν τριαντάφυλλο». Η ευωδιά μου μεθᾶ κι’ όταν τις αὐγὲς στολίζουμαι με μαργαριτάρια δροσιᾶς θαμπώνω τὰ μάτια.

— Το τραγουδί μου είναι ασύγκριτο... κελάδισε τ’ αηδόνι μέσα από τα κλαδιά. Είναι τόσο γλυκό, τόσο ωραίο, τόσο χρυσάλλινο, που ή γοητεία του οὔτε με τις θεϊκές δοξαριές ενός μαγικού βιολιού, δὲν μπορεί να συγκριθεῖ.

— Είμαι τόσο άγνό, τόσο αλθέριο λουλούδι... ψιθύρισε ντροπαλά ο κάτασπρος κρίνος. “Εχω κάτι από τήν ωμορφιά, από τή χάρι ενός άγγέλου.

— Τα νερά μου λάμπουν σαν πολύτιμα σμαράγδια... μουρμούρισε ή γαλαξοπράσινη λίμνη καθώς στραφοκοπούσε δόλαμπερη κάτω άπὸ τὸν ήλιο. Στην άγκαλιά μου καθρεφτίζω μέρα-νύχτα, τήν ωμορφιά του κάτασπρου σύννεφου και τή μαγεία του άστροφώτιστου ουρανού.

— “Εχει τόσο ήχρη, τόσο άρμονία το σώμα μου... έκανε ένα νεανρό, πανέμορφο ζαρκαδι, καθώς ξεπρόβαλλε δειλά στην άκρη του δάσους. Και τὰ μάτια μου... Μεγά-

λα, λαμπερά... Είναι τὰ πιὸ ὠμορφα μάτια στον κόσμο.

— Είναι τόσο εξαίσια τὰ χρώματά μου... μίλησε το χρυσοπράσινο παγώνι, ξεδιπλώνοντας περήφανα τήν πολύχρωμη βεντάλια τής οὐράς του. Τόσο ὠμορφα, τόσο φανταχτερά, λες και μ’ έφτιαξε ο Θεός για να στολίζω με τήν ὠμορφιά μου τὸν κήπο τοῦ Παραδείσου.

“Ομως, ή πεταλούδα άσυγκίνητη εξακολουθούσε να κάθεται ακίνητη πάνω στο φράχτη. Τὸ σκοτάδι άρχισε λίγο-λίγο να πέφτει και τ’ άγγελάκι έπρεπε να γυρίσει στους ουρανούς πριν νυχτώσει, για να μπορεί να βλέπει το δρόμο του με τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

— “Ω, μαννούλα... έκανε με άπορία ή ξανθόμαλλη μικρή, που χωμένη στην άγκαλιά τής μανούλας της άκουγε το παραμύθι... Δὲ μπορούν τάχα τ’ αστέρια να δείξουν τή νύχτα στ’ άγγελάκι το δρόμο τ’ ουρανού;

— Μπορούν τ’ αστέρια να φωτίσουν το δρόμο του, τῆς άπάντησε με χαμόγελο ή μαννούλα, μα δὲν σκέπτεσαι πως πρέπει να γυρίσει νωρίς και για έναν άλλον άκόμη λόγο; Για να μην κρυώσει; “Ο άσπρος του χιτώνας είναι τόσο λεπτός και τα φτερά του μένουν ξεσκεπα πάντα...

— Ναί, ναί. Πρέπει να γυρίσει νωρίς, έκανε με λαχτάρα ή μικρή. Μα θά φύγει; εξακολούθησε έτοιμη να κλάψει, θά γυρίσει στους ουρανούς χωρίς να δώσει τὰ δυο φιλιὰ;

— Θά σου πῶ, θά σου πῶ... τήν ήσύχασε ή μαννούλα... Μα σὺ νυστάζεις!... Καί νυστάζεις πολύ... “Ελα κοιμήσου... Κοιμήσου τώρα... Κι’ αύριο τὸ πρωτὶ εταν θά σὲ ξυπνήσω, θά σου πῶ σὲ ποιὸν έδωσε τ’ άγγελάκι τὰ δυο φιλιὰ.

— “Οχι, μαννούλα, ὄχι... “Απόψε θέλω να μου τὸ πεις... παρακάλεσε ή παιδούλα τρίδοντας τὰ συσταγμένα της ματάκια. Μα ο ύπνος βιαστικὸς τήν τύλιξε στην άγκαλιά του.

Τὸ σούρουπο έχει άπλωθεῖ, ὥρα τώρα, πάνω στον κήπο, πάνω στ’ άρώματα τῶν λουλουδιῶν και κάτω στον ανθισμένο φράχτη συλλογισμένη πάντα κάθεται ή άσπρη πεταλούδα. Θά γυρίσει λοιπὸν στους ουρανούς χωρίς να δει ποιο είναι το ωραιότερο πράγμα στον κόσμο; Χωρίς να δώσει τὰ δυο φιλιὰ; Νά, δὲ μὴς πὸς σὲ μιὰ στιγμὴ σαλεύει ά-

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

(συνέχεια από το προηγούμενο)

10.—Και μιὰ φορὰ και μιὰ «ώραία επιστολή» περνά στο «ή Διάπλασις άσπίζεται», όταν έρθει ή σειρά της άφου τελειώσει ο χώρος τῶν παραγράφων, αν έχει κάποια ερώτηση που πρέπει να λάβει άπάντηση άμέσως, έστω και με λίγα λόγια. “Επίσης, όταν πολλοί έχουν να λάβουν τήν ίδια σύντομη άπάντηση, (έλαβα, έστειλα εύχαριστώ για τὸ ξεσπάθωμα κτλ.) αναφέρονται ὅλοι μαζί σὲ παραγράφους γενικούς.

11.—Πολλὲς φορές, ή δημοσίευση μιᾶς Μικρῆς “Αγγελίας, ή ή έγκριση ενός προτεινομένου ψευδωνύμου κτλ. είναι άρκετὴ άπάντηση σ’ ένα σύντομο γράμμα που δὲν έχει παρ’ αὐτὴ τήν παραγγελία, ή πὸς συνοδεύει μιὰ άνανέωση συνδρομῆς, μιὰν άπάντηση σὲ Διαγωνισμό κτλ. Μα και τότε άκόμα, αν έπιτρέπει ο χώρος, τὸ ψευδώνυμο τοῦ συνδρομητοῦ πὸς έγγραψε, αναφέρεται στο τέλος τοῦ παραγράφου «*Η Διάπλασις άσπάζεται*».

12.—Στὴν «*Άλληλογραφία τῆς Διαπλάσεως*» δημοσιεύονται επίσης διάφορες δηλώσεις και συστάσεις τῆς πρὸς ὅλους, οἱ “Εγκρίσεις κι’ “Ανανεώσεις τῶν “Ψευδωνύμων (βλ. Κεφ. Β’) οἱ “Απορρίψεις κομματιῶν για τή Σελίδα Συνεργασίας (βλ. πὸς κάτω, Κεφ. Γ’), οἱ άναγγελίες νέων βιβλίων κα ταλλήλων για τή νεολαία, κτλ.

13.—“Η Διάπλασις δὲν άπαντᾶ σὲ άνώνυμα γράμματα. “Επίσης δὲν άπαντᾶ όταν τὸ ρωτοῦν τί ψευδώνυμο έχει ο δεινὰ, ή ποιος έχει τὸ τάδε ψευδώνυμο. Οὔτε δίνει διευθύνσεις συνδρομητῶν τῆς σὲ κανένα. “Οσο για κείνους που δὲν έχουν ψευδώνυμο, αν τῆς γράψουν, μπορεί βέβαια να τοῖς άπαντήσει μιὰ-δυὸ φορές στὴν άρχή. “Αλλὰ για τακτικὴ “Άλληλογραφία άπαιτεῖται και ψευδώνυμο.

14.—“Εκτός από τήν “Άλληλογραφία με τή Διάπλασις, οἱ συνδρομηταί της μπορούν να έπικοινωνοῦν και μεταξύ τους. “Η έπικοινωνία αὐτὴ γίνεται: α’) με τις Μικρὲς “Αγγελίες, β’) με ἰδιόατερη μεταξὺ συνδρομητῶν “Άλληλογραφία, και γ’) με τὰ Μικρὰ Μυστικά.

15.—Στὴ στήλη τῶν Μικρῶν “Αγγελιῶν μπορεί ο συνδρομητὴς να δημοσιεύει με πληρωμὴ (βλ. Τιμολόγιο στο τέλος), ὅποιαδήποτε ερώτηση, πληροφορία, πρόταση κτλ.— με τήν έγκριση πάντα τῆς Διαπλάσεως, — είτε πρὸς ένα συνάδελφό του, είτε πρὸς πολλούς, είτε πρὸς ὅλους. Και με τὸν ἴδιο τρόπο μπορεί να λαβαίνει άπάντηση στὴν

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ Συνδρομηταί μου, όταν λήγει ή συνδρομὴ των να τὴν άναγεῶνουν άμέσως χωρίς να με υποβάλλουν εἰς τὸν κόπο και τὸ έξοδο να τὸ υπενθυμίζω στον καθένα ιδιαιτέρως. “Η έγκαίρος άνανέωση τῆς συνδρομῆς είναι τὸ πρώτιστον χρέος τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

ερώτηση ή τὴν πρότασή του, κι’ ή άνταπόκριση αὐτῇ, μ’ ένα ή πολλούς, να εξακολουθεῖ.

16.—Μικρὲς “Αγγελίες μπορεί να δημοσιεύουν και μη συνδρομηταί, άλλ’ αὐτοὶ πληρώνουν τὰ διπλά. (“Ιδὲ Τιμολόγιο στο τέλος).

17.—Οἱ Μικρὲς “Αγγελίες, συνδρομητῶν και μη, για να δημοσιευθοῦν, δὲν άρκει να συνοδεύονται μόνο από τὸ αντίτιμο: πρέπει να έγκριθοῦν και από τή Διάπλασις. “Αρχίμες, άκοσμες, άπρεπες, ὕβριστικὲς Μικρὲς “Αγγελίες δὲν δημοσιεύονται ὅσο και να πληρωθοῦν.

18.—“Η ιδιαιτέρη μεταξὺ συνδρομητῶν “Άλληλογραφία πρέπει να το νιαθεῖ οτι γίνεται απ’ ευθείας. “Η Διάπλασις δὲν έχει καμμιὰ εὐδὴνη. Τὴν άφίνει στους ἰδίους που “Άλληλογραφοῦν και στους γονεῖς τους. “Οποιοσδήποτε δέλει δηλαδὴ πορεῖ να δημοσιεύσει στις Μικρὲς “Αγγελίες: “Ζητῶ “Άλληλογραφία με τὸν Τάδε και τὸν παρακαλῶ να μου δηλώσει τὴ διευθύνσή του για να τὸ γράψω. Κι’ αν ο Τάδε γνωρίζει κι’ έμπιστεύεται τὸ πρόσωπο που τοῦ κάνει τήν πρόταση, κι’ έχει τήν άδεια τῶν γονέων του ν’ άλληλογραφεῖ ελεύθερα, ή αν είναι ἐνήλικος και είναι ελεύθερος να γράφει, μπορεί με Μικρὴ “Αγγελία επίσης, να τοῦ άπαντήσει: “Γράψε μου στὴ διεύθυνση δεινὰ. Και οἱ δυὸ αὐτοὶ άρχίζουν τήν άλληλογραφία τους και τὴν εξακολουθοῦν ὅσο τοῖς άρέσει, χωρίς ή Διάπλασις να έχει καν γνώση.

19.—Τὰ Μικρὰ Μυστικά είναι τετράδια από 8 σελίδες, με 30 τυπωμένες ερωτήσεις, που άντικρὶ στὴν κάθε μιὰ ὑπάρχει χώρος για να γράφει κανείς τήν άπάντησή. Κι’ είναι προορισμένα να τ’ ανταλλάσσουν μεταξύ τους οἱ φίλοι τῆς Διαπλάσεως για να μαθαίνει ο ένας τοῦ άλλου τις ιδέες, τὰ αίσθηματά, τις προτιμήσεις, τὴν ψυχὴ.

20.—Τὰ τετράδια έχουν ὅλα τις ίδιες ερωτήσεις: «Πόσων χρόνων εἶστε; — τί χρώμα σας άρέσει καλύτερα; — ποῖο συγγραφέα προτιμάτε;» κτλ. “Αλλὰ κάθε τετράδιο γίνεται βέβαια διαφορετικὸ με τις άπαντήσεις. “Ετσι ο συλλέκτης «Μικρῶν Μυστικῶν» σχηματίζει σιγά-σιγά ένα ὄραίο και ποιικιλώτατο Λευκωμα.

21.—Κάθε τετράδιο έχει στο έξώφυλλο και θέση για αὐτὸντα αριθμό. “Αλλὰ τὸν αριθμὸ αὐτὸ δὲν πρέπει να τὸν γράφει κανένας πὸς τὸ στέλνει. Είναι για κείνον που τὸ λαβαίνει. Αὐτὸς αριθμεῖ τὰ τετράδια που τοῦ στέλνουν, για να τὰ γράψει ὕστερα, με τὸν αριθμὸ τους και με τὸνομα ή τὸ ψευδώνυμο τοῦ αποστολέως, στον Πίνακα τῶν Περιεχομένων τοῦ Λευκωμάτος του (π. χ. Αριθμὸς 1, Μικρὰ Μυστικά τοῦ Μικροῦ “Αθηναίου, — Αριθμὸς 2, τῆς Χουσανγῆς, — Αριθμὸς 3, τοῦ Πέτρον Παυλοπούλου και καθεστῆς).

22.—Τὰ Μικρὰ Μυστικά ποιοῦνται στο Γραφεῖο τῆς Διαπλάσεως. (βλ. Τιμολόγιο στο τέλος).

23.—“Η ανταλλαγή Μικρῶν Μυστικῶν μεταξὺ τῶν φίλων τῆς Διαπλάσεως γίνεται άπενθείας. Καθένας δηλαδὴ, είτε συνδρομητὴς, είτε άπλὸς άναγνώστης, μπορεί να δημοσιεύσει στις Μικρὲς “Αγγελίες (βλ. § 15), οτι

νήσυχα τις δυὸ εὐαίσθητες κεραῖες της κι’ ανοιγοκλείνει γρήγορα τ’ άσπρα της φτερά. “Ενα τραγουδί άπλώνεται και πλημμυρίζει τὸν κήπο, έτσι καθώς ξεχύνεται απ’ τ’ ανοιχτὸ παράθυρο τοῦ κάτασπρου σπιτιοῦ: Νάνι νάνι κάνει τὸ παιδάκι, στῆς μανούλας τῆ γλυκεῖς άγκαλιά, στ’ ὄνειρό του τ’ άγγελάκι θά τοῦ φέρε δυο φιλιὰ.

“Η πεταλούδα πετᾶ και κάθεται στο παράθυρο. Καί βλέπει τή μανούλα που νανουρίζει τὸ μικρὸ της παιδί. “Εξω είναι σκοτάδι βαθύ τώρα και τὸ κρῦο έχει δυναμώσει πολύ, μα μέσα στο δωμάτιο τὸ φῶς είναι χαμηλὸ κι’ άπαλό, οἱ χρυσὲς μπούκλες τῆς μικρῆς έχουν ξεχυθεῖ πάνω στον ὦμο τῆς μανούλας, τὸ ὄνειρο περνᾶ πίσω από τὰ παιδικὰ βλέφαρα και τὸ μέτωπο λευκὸ καθρεφτίζει τήν άγνή του σκέψη. Κοιτάζει... κοιτάζει ή πεταλούδα... Κι’ ὕστερα άκράτητη χώνεται μέσα στα δόξανθα μαλλάρια τοῦ παιδιοῦ παίζοντας τρελλά, χαρούμενα τὰ χιονάτα της φτερά.

... Στ’ ὄνειρό του τ’ άγγελάκι, θά τοῦ φέρε δυὸ γλυκὰ φιλιὰ.

Για λίγες άκόμα στιγμές φτεροκοπᾶ χαρούμενη ή άσπρη πεταλούδα δίνοντας φιλιὰ στὰ παιδικὰ μαλλάρια. “Επειτα φτερουγίζει έξω άπὸ τὸ δωμάτιο και χάνεται στο σκοτάδι για να φέρε τὸ μήνυμα και στ’ άλλα άγγελάκια τ’ ουρανοῦ. “Ενῶ ή μανούλα αύριο τὸ πρωτὶ πὸς θά ξυπνήσει μ’ ένα φιλιὸ τὸ καλὸ παιδί της, θά τοῦ πει, πως τ’ ὠραιότερο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ είναι τὸ παιδί και πὸς αὐτὸ έφερε τ’ άγγελάκι τὰ γλυκὰ φιλιὰ.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΠΙΤΣΙΝΟΥ

Η ΕΛΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΛΑΔΙ

Στο δέντρο άπάνω γίνομαι σείνομαι κι’ άνεμίζομαι, φυσάει και καμπανίζομαι στην κλάρα τραμπολίζομαι. Με τὸ ραβδί ραβδίζομαι κάτω στη γή γκρεμίζομαι και ὕστερα λιχνίζομαι και μυριοβασανίζομαι. Και σάν κοπὸ και μαζεῦτῶ και στα κοφίνια σοδιαστῶ στο λίθο θε να πατηθῶ θά λυώσω και θά τσακιστῶ και θε να μεταμορφωθῶ. Κίτρινο αἶμα θά γίνω στη Βενετία θε να σταλῶ κι’ ἐκεῖ θά μοσχοπουληθῶ.

(Δημοτικὸ τῆς Πελοποννήσου)

ζητεί ανταλλαγή Μικρών Μυστικών μ' όποιονδήποτε. Κι' αυτός, αν θέλει, θά στείλει τετραδίο του άπειρου στην διεύθυνση που του δίνει ο προτείνων — όχι μέσο του γραφείου της Διαπλάσεως, — και με τον ίδιο τρόπο θά λάβει απ' αυτόν άλλο. Ίσχύουν δηλαδή κι' εδώ όσα και για την Άλληλογραφία. (§ 18).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'.

Διαγωνισμοί της «Διαπλάσεως». — Διαγωνισμός προς σύνθεσιν Πνευματικών Άσκήσεων. — Διαγωνισμός Λύσεων Πνευματικών Άσκήσεων. — Τό Ξεσπάθωμα. — Τό Πένταθλον. — Άλλοι Διαγωνισμοί.

1.—Σε κάθε φυλλάδιο, ή «Διάπλασις» δημοσιεύει μία στήλη από 10—12 Πνευματικές Άσκήσεις διάφορες, που είναι όλες έργα συνδρομητών της ή αγοραστών. Οί Άσκήσεις αυτές δημοσιεύονται κατόπι Διαγωνισμού που δνομάζεται «Διαγωνισμός προς Σύνθεσιν Πνευματικών Άσκήσεων» και γίνεται μία ή δύο φορές τó χρόνο. Οί όροι του Διαγωνισμού αυτού είναι οί ακόλουθοι:

2.—Δωρεάν μπορούν να λάβουν μέρος μόνο όσοι έχουν έγκυριομένο ψευδώνυμο. Οί χωρίς ψευδώνυμο συνδρομηταί ή τάδεφια τους και οί αγορασταί πληρώνουν δικαίωμα συμμετοχής (βλέπε Τιμολόγιο στο τέλος).

3.—Κάθε διαγωνιζόμενος πρέπει να στείλει από μία συλλογή που να περιέχει δεκαπέντε ως είκοσι Άσκήσεις. Άν ή συλλογή περιέχει περισσότερες, λογαριάζονται μόνο οί είκοσι πρώτες της κατά σειρά, (αδιάφορο αν δεν είναι οί καλύτερες) κι' οί άλλες σβύνονται όλες.

4.—Οί Άσκήσεις μιάς συλλογής μπορεί να είναι όλων των ειδών, ή μερικών, ή κι' ενός μόνο είδους, όπως θέλει ο συνθέτης. Έννοείται όμως ότι περισσότερες πιθανότητες επιτυχίας έχει μία ποικίλη Συλλογή, από μίαν άλλη που έχει όλο Γρίφους ή όλο Φωνηεντόλιπα. Όταν ή Συλλογή περιέχει Άσκήσεις διαφόρων ειδών, πρέπει να είναι γραμμένες κατά τη σειρά που δημοσιεύονται συνήθως στο φύλλο, (Λεξιγρίφοι, Συλλαβόγρίφοι, Στοιχειόγρίφοι, Μεταγραμματισμοί, Αναγραμματισμοί, Αίνιγματα, Δημώδη Αίνιγματα, Σχήματα εν γένει, Κρυπτογραφικά, Μαγικά Γράμματα, Μεταμορφώσεις κτλ. και στο τέλος Άκροστιχίδες, Φωνηεντόλιπα, Έλλιπυσύμφωνα, Γρίφοι).

5.—Μία Συλλογή παίρνει άνωτερη θέση στο Διαγωνισμό όχι μόνο όταν περιέχει καλές, επιτυχημένες Άσκήσεις πολλών και διαφόρων ειδών, αλλά και προπάντων όταν δίνει όσα περισσότερα νέα πρωτότυπα είδη (επιτυχημένα έννοείται). Οί συνθέτες Άσκήσεων πρέπει να ξέρουν και τούτο: Είδη με εικόνες, που θ' απαιτούσαν ζωγράφο, τσιγκογράφο, ξέοδα και χάρσι, δεν είναι δεκτά μόνο με σχήματα που μπορούν να γίνονται στο τυπογραφείο, σαν αυτά που δημοσιεύονται συνήθως.

6.—Η Συλλογή πρέπει να είναι τακτικά και καθαρά γραμμένη σε μεγάλο σχήματος τετραδίο, (που το κάνει κανείς και μόνος του με δύο τρεις κόλλες κοινό άσπρο χαρτί). Στο έξω-

φυλλο του τετραδίου μπαίνει ή επιγραφή αυτή: «Συλλογή Πνευματικών Άσκήσεων για τόν τάδε Διαγωνισμό». Κι' άμέσως από κάτω από την επιγραφή: τ' όνομα του συνθέτη, το ψευδώνυμό του αν έχει, ή ηλικία του, — άπαιράτη, — ή διαμονή του κι' ή χρονολογία. Κατόπι, σε δύο έξωφυλλο, ο διαγωνιζόμενος πρέπει να δηλώνει αν έλαβε κι' άλλη φορά μέρος σε Διαγωνισμό Άσκήσεων και τί βραβείο ή έπαινο πήρε στον τελευταίο. Από μέσα κάθε Άσκήση πρέπει να έχει τόν αριθμό της, (1, 2, 3 κτλ.) την επιγραφή της (Λεξιγρίφος, Γρίφος, Αίνιγμα κτλ.) και δίπλα τη λύση της. (Τό καλύτερο, μάλιστα είναι να τσακίζεται σε δύο ή σελίδα του τετραδίου, κι' από τό ένα μέρος να γράφονται οί Άσκήσεις, κι' από τό άλλο, αντίκρι, οί λύσεις τους).

7.—Στό τέλος της Συλλογής πρέπει να είναι γραμμένη αυτή ή διαβεβαίωση: «Δίνο τό λόγο της τιμής μου ότι όλες οί Άσκήσεις που υπάρχουν σ' αυτό τό τετραδίο είναι πρωτότυπες, δικές μου, έκτός από τά Δημώδη Αίνιγματα. Κι' από κάτω ή υπογραφή του συνθέτη ιδιόχειρη, με τό ψευδώνυμό του πάλι και με την ηλικία του.

8.—Οί διαγωνιζόμενοι διαιρούνται σε δύο τάξεις κατά την ηλικία τους: Στη Μεγάλη οί από 15 χρονών κι' άπάνω, και στη Μικρή οί από 14 χρονών και κάτω. Όσοι δεν έχουν δηλώσει στο τετραδίο τους ηλικία, πάνε στη μεγάλη τάξη, ό,τι ηλικία κι' αν έχουν.

9.—Σε κάθε Τάξη, χωριστά, δίνονται από έξη Βραβεία, — ένα Πρώτο, δύο Δεύτερα και τρία Τρίτα. — Έπαινος και Εύφημο Μνεία. Κι' οί βραβευμένοι έχουν τις τιμές και τις άμοιβές που αναφέρονται παρακάτω (στο Ε' Κεφάλαιο περί Βραβείων).

10.—Καλύτερη Συλλογή θεωρείται εκείνη που περιέχει τις περισσότερες δημοσιεύσιμες άλλα και τις περισσότερες έκτακτες ώρατες, πρωτότυπες ή νέου είδους Άσκήσεις. Μία Συλλογή με λιγότερες τέτοιες, μπορεί να έλθει σε άνώτερη θέση από μίαν άλλη που έχει περισσότερες, άλλ' άπλως δημοσιεύσιμες Άσκήσεις.

11.—Κάθε φορά δημοσιεύεται στο φύλλο ή Προκήρυξη του Διαγωνισμού προς Σύνθεσιν Άσκήσεων κι' εκεί ορίζεται ως τότε είναι δεκτές Συλλογές. Μετά τη λήξη αυτής της προθεσμίας, κανένας δεν μπορεί να στείλει ούτε Συλλογές, ούτε από λίγες Άσκήσεις κάθε τόσο για δημοσίευση, αλλά να περιμένει ως να προκηρυχθεί νέος Διαγωνισμός, για να στείλει μία Συλλογή σύμφωνα με τούς όρους. Γιατί άλλες Άσκήσεις δεν δημοσιεύονται στο φύλλο, παρά μόνο οί έγκρινόμενες από τις Συλλογές που έχουν σταλεί κανονικά για τόν Διαγωνισμό.

12.—Συνήθως γίνονται δύο Διαγωνισμοί προς Σύνθεσιν Άσκήσεων τό χρόνο: ένας για την Α' Έξιμηνία κι' ένας για τη Β'. Άν όμως σ' ένα Διαγωνισμό σταλούν πολλές Συλλογές με πολλές δημοσιεύσιμες κι' ώρατες Άσκήσεις, που ν' άρκουν για δύο έξαμηνίες, τότε δεν προκηρύσσεται νέος Διαγωνισμός για την έπομένη, αλλά για την μεθεπομένη έξαμηνία.

13.—Όδηγίες για σύνθεση Πνευματικών Άσκήσεων δεν είναι δυνατόν να

δοθούν εδώ. Ό άρχάριος μαθαίνει τόν τρόπο σιγά σιγά με την πείρα, όσο λύνει ο ίδιος τις Άσκήσεις του φύλλου, και προπάντων όσο βλέπει τις λύσεις που δημοσιεύονται. Και πάλι, όταν έχει κανείς άπορία για κανένα είδος Άσκήσεως, μπορεί να ρωτά τη Διάπλασι, που εύχαρίστως του άπαντά, όταν έχει τόπο, στην Άλληλογραφία.

14.—Για τις λύσεις τών Πνευματικών Άσκήσεων γίνεται άλλος Διαγωνισμός, — ο Διαγωνισμός τών Λύσεων, — που επαναλαμβάνεται τρεις φορές τό χρόνο. Γίνονται δηλαδή τακτικά τρεις Διαγωνισμοί, ένας κάθε Τετραμηνία. Οί όροι του Διαγωνισμού τών Λύσεων είναι οί ακόλουθοι:

15.—Δωρεάν λαβαίνουν μέρος μόνο όσοι έχουν ψευδώνυμο. Οί άλλοι, συνδρομηταί ή τάδεφια των, ή αγορασταί, συνοδεύουν τις λύσεις κάθε φυλλάδιου με δικαίωμα συμμετοχής. (Βλ. Τιμολόγιο στο τέλος).

16.—Οί λύσεις στέλνονται γραμμένες σε χαρτί ιδιαίτερο, που ονομάζεται χαρτί τών Λύσεων και πωλείται στο Γραφείο της «Διαπλάσεως» (Βλ. Τιμολόγιο στο τέλος). Λύσεις σε άλλο χαρτί δεν είναι δεκτές.

17.—Τό Χαρτί τών Λύσεων έχει χαράκια και οδηγίες για να ξέρει ο διαγωνιζόμενος που και πώς πρέπει να γράφει τ' όνομα του, το ψευδώνυμό του, την ηλικία του, τόν αριθμό της Άσκήσεως, τη λύση της κτλ. Κάθε φύλλο τέτοιου χαρτιού πρέπει να έχει τις λύσεις ενός μόνο φυλλαδίου. (Άν έχει περισσότερων, μόνο τού ενός λογαριάζονται). Επίσης κι' οί προσθήκες ή διορθώσεις σε λύσεις που έχουν ήδη σταλεί, πρέπει να γίνονται σε χωριστά φύλλα χαρτιού τών Λύσεων τόσα, όσα είναι και τά φυλλάδια στα όποια αναφέρονται. Άλλοιωτικά δεν είναι δεκτές.

18.—Στις Πνευματικές Άσκήσεις κάθε φυλλαδίου, από πάνω σημειώνεται ως τότε μπορούν να σταλούν οί λύσεις τους. Άλλά κι' ύστερ' από την όρισμένη αυτή προθεσμία, οί λύσεις ενός φυλλαδίου είναι δεκτές για τό Διαγωνισμό, φτάνει μόνο να μην έχουν δημοσιευθεί. Επίσης δύο ή περισσότερων φυλλαδίων οί λύσεις μπορούν να σταλούν συγχρόνως, φτάνει να μην έχει περάσει ή προθεσμία, ή να μην έχουν δημοσιευθεί οί λύσεις τού άρχαιότερου.

19.—Τά χαρτιά τών Λύσεων, ένα ή πολλά μαζί, μπορούν να στέλνονται ταχυδρομικώς, μέσα σ' άνοιχτό φάκελλο ή με ταϊνία, σαν έντυπα.

20.—Οί διαγωνιζόμενοι διαιρούνται σε δύο Τάξεις κατά την ηλικία τους όπως και στον Διαγωνισμό τών Άσκήσεων (βλ. πιδ πάνω § 8). Και δίνονται έξη επίσης βραβεία σε κάθε Τάξη, κατά τόν ακόλουθο τρόπο: Για τό Α' Βραβείο υποψήφιοι είναι όσοι έχουν τά $\frac{1}{10}$ τού όλου άριθμού τών λύσεων της Τετραμηνίας για τη Μεγάλη Τάξη και τά $\frac{1}{10}$ για τη Μικρή. Για τό Β' Βραβείο, υποψήφιοι είναι όσοι έχουν τά $\frac{2}{10}$ τού όλου, για τη Μεγάλη Τάξη και τά $\frac{2}{10}$ για τη Μικρή. Για τό τρία Γ' Βραβεία, υποψήφιοι είναι όσοι έχουν τά $\frac{3}{10}$ για τη Μεγάλη Τάξη και τά $\frac{3}{10}$ για τη Μικρή. Άπ' όλους αυτούς τούς υποψηφίους, σε κάθε Τάξη κι' από κάθε κατηγορία χωριστά, εκείνος που έχει τό μεγαλύτερο άριθμό παίρνει τό Α'

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Έγκυριομένον υπό τού Υπουργείου της Παιδείας ως έλεύθερον άνάγνωσμα δι' όλα εν γένει τά Σχολεία (1932)
Τιμηδέν διά τού Άργυρού Μεταλλίου της Άκαδημίας Άθηνών (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησια δοχ. 35000, Έξαμηνια δοχ. 20000, Τρίμηνη 12000.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Άγγλίας, Αιγύπτου Λίρες 2:10
Άμερικης και άλλων κρατών, Δολάρια 10.
Έξαμηνια άναλόγως. Τμή φυλλού δο 1000.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Άκροστίποις: Προς τό περιοδικόν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», όδός Άριστέιδου 10
Άθηναις.—Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΕΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Άρχίζει την 1ην Ιανουαρίου, άλλ' αϊ συνδρομαί αρχίζουν την 1ην οιοιυδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΑ
όδός Άριστέιδου 10
Α θ η ν α ι

Βραβείο, δύο παίρνουν τά Β' και τρεις παίρνουν τό Γ'. Οί άλλοι έχονταί Ισότιμοι.

21.—Οί Ισότιμοι δεν έχουν τά ίδια δικαιώματα με τούς βραβευμένους, ως προς τις τιμές και τις άμοιβές τού Βραβείου, έχουν όμως και αυτοί τά δικαιώματά τους, που όρίζονται παρακάτω, στο Ε' Κεφάλαιο περί Βραβείων.

22.—Από τούς άλλους λύτες, σε κάθε Τάξη, Έπαινο παίρνουν όσοι έχουν όρθες λύσεις τουλάχιστο τά $\frac{2}{3}$ απ' όσες είχε εκείνος που πήρε τό τελευταίο Γ' Βραβείο. Όλοι οί λοιποί παίρνουν Εύφημο Μνεία.

23.—Ός όρθες λύσεις μετρούνται μόνο εκείνες που συμφωνούν τέλεια με τις δημοσιευμένες στο φύλλο. Έπειδή όμως στη λύση μιάς Άσκήσεως μπορεί να ταιριάζει κι' άλλη λέξη από τη δημοσιευμένη (π. χ. σε μία Άκροστιχίδα, μία ζητούμενη λέξη που πρέπει να είναι νησάκι τού Αιγαίου και ν' άρχίζει από Σ, μπορεί να είναι και Σκύρος και Σπιάθος και Σέριφος), ο λύτης μπορεί να σημειώνει και τις τρεις και γενικά, σε κάθε Άσκήση, μπορεί να γράφει όλες τις λύσεις που βρίσκει.

24.—Εύσημα (βλ. Κεφ. Ε' περί Εύσημων) ο διαγωνιζόμενος παίρνει από ένα για κάθε δέκα όρθες λύσεις ή κλάσμα τών δέκα, παίρνει ακόμα από ένα Εύσημο για κάθε δύο φυλλάδια (ή κλάσμα) τών όποιων έλυσε Άσκήσεις. Τά δεύτερα αυτά δνομάζονται Εύσημο Έπιμονής. Π.χ. ένας που έστειλε 102 λύσεις 17 ή 18 φυλλαδίων (όλης δηλ. της Τετραμηνίας) θά πάρει 11 Εύσημα και 9 Έπιμονής, τό όλον 20. Ένας που έστειλε πάλι 102 λύσεις, αλλά 11 ή 12 μόνο φυλλαδίων, θά πάρει 11 Εύσημα και 6 Έπιμονής, τό όλον 17.

25.—Διαγωνισμός Ξεσπάθωματος. Έπεκράτησε στον κύκλο της «Διαπλάσεως» να δνομάζεται Ξεσπάθωμα ή έγγραφη ενός νέου συνδρομητού από άλλον συνδρομητή που φροντίζει με άγάπη για τη διάδοση τού περιοδικού. Και για να υποθάλπει και ν' ανταμείβει τόν ευγενικό αυτό ξήλο τών φίλων της, που γίνεται πρόξενος ενός καλού στον παιδικό κόσμο και γενικά στην κοινωνία, ή Διάπλασις ίδρυσε τόν Διαγωνισμό Ξεσπάθωματος. Οί όροι είναι οί ακόλουθοι:

26.—Ό Διαγωνισμός τού Ξεσπάθωματος είναι έτήσιος. Άρχίζει την 16η Δεκεμβρίου, τελειώνει την 15η Νοεμβρίου και περιλαμβάνει όλους εκείνους που σ' αυτό τό διάστημα κάνουν νέους συνδρομητάς στη «Διάπλασις», έτησίους, έξαιρήνους ή τοιμήνους.

27.—Οί διαγωνιζόμενοι μπορεί να είναι είτε συνδρομηταί που ενεργούν

μόνοι τους, είτε Όμάδες Συνδρομητών, δηλαδή «Μικροί Σύλλογοι» που ίδρυνται από Διαπλάσπουλα με κύριο σκοπό τη διάδοση τού περιοδικού.

28.—Οί «Μικροί Σύλλογοι» είναι ανεξάρτητοι, αὐθύπακτοι. Κάθε συνδρομητής μπορεί να ιδρύσει ένα Σύλλογο, από συνδρομητάς που μένουν στην ίδια πόλη ή κι' άλλου, με δικό του τίτλο, με δικό του καταστατικό, με δικό του τρόπο ενεργείας. Οί άνακρινάσεις αυτών τών Συλλόγων δημοσιεύονται στις Μικρές Άγγελίες, χωρίς εύθύνη της Διαπλάσεως.

29.—Κάθε παραγγελία για έγγραφη νέου συνδρομητή πρέπει να συνοδεύεται από τό άνάλογο αντίτιμο και συγχρόνως από τη δήλωση τού συνδρομητή που τόν έγγράφει, ότι είναι ξεσπάθωμα του για τόν Διαγωνισμό. Επίσης όταν ξεσπάθωνει κανείς έκ μέρους Μικρού Συλλόγου, πρέπει κάθε φορά που στέλνει παραγγελία για έγγραφη νέου συνδρομητού, να δηλώνει ότι είναι ξεσπάθωμα τού δεινα Συλλόγου. Τέτοιες δηλώσεις μετά την έγγραφη δεν είναι δεκτές. Ούτε μεταβίβαση ξεσπάθωματος γίνεται. Άμα δηλαδή ένας νέος συνδρομητής γράφηκε πιδ ως ξεσπάθωμα τού δεινα συνδρομητού ή τού τάδε Συλλόγου, δεν μπορεί να περάσει κατόπι στο ξεσπάθωμα άλλου, είτε Συλλόγου είτε συνδρομητή.

30.—Κι' ή έγγραφη άπόρου λογαριάζεται στο ξεσπάθωμα εκείνου που τού πληρώνει τη συνδρομή, άρκει να τό δηλώσει με την παραγγελία. Επίσης περνά στο ξεσπάθωμα τού συνδρομητή που στέλνει τό αντίτιμο και ή άναίωση της συνδρομής ενός έξαμήνου ή τριμήνου συνδρομητή, είτε αυτός ο ίδιος τόν έγραψε στην αρχή, είτε άλλος. Η άπενθσίας όμως άναίωση δεν περνά στο ξεσπάθωμα κανενός.

31.—Έγγραφες συνδρομητών για τόν Διαγωνισμό τού Ξεσπάθωματος γίνονται σ' όλο τό διάστημα τού χρόνου. Κάθε φορά που βρίσκει κανείς ένα νέο συνδρομητή, μπορεί να στέλνει άμέσως τ' όνομα, του τη διεύθυνσή του και τό αντίτιμο της συνδρομής του, για να γράφεται χωρίς άναβολή. Δεν είναι δηλαδή άνάγκη να περιμένει μήπως βρή κι' άλλους για να τούς στείλει όλους μαζί.

32.—Ό διαγωνιζόμενος στο Ξεσπάθωμα συνδρομητής πρέπει να έχει πληρώσει τη δική του συνδρομή για τόν ίδιο χρόνο. Δεν είναι όμως άνάγκη να έχει και ψευδώνυμο.

33.—Οί συνδρομές τού Ξεσπάθωματος λογαριάζονται εις φύλλα. Κάθενας δηλαδή που έκαμε συνδρομητάς,

θεωρείται ότι έξόδεψε τόσα φύλλα, όσα θά σταλούν στους συνδρομητάς τούς ως τό τέλος της συνδρομής τους. Π. χ. ένας που έκανε έναν έτήσιο συνδρομητή, είναι σά να έξόδεψε 52 φύλλα, έναν έξαμηνιον, 26 φύλλα, δύο έτησίους, 104 φύλλα, και καθεξης. Μ' αυτή τη βάση μοιράζονται τά βραβεία τού Διαγωνισμού κατά τόν ακόλουθο τρόπο.

34.—Έκείνοι δηλαδή που έχουν ξοδέψει τά περισσότερα φύλλα στο διάστημα ενός χρόνου (πάντα όμως όχι λιγότερα από 520), παίρνουν Βραβείο Πρώτης Τάξεως. Εκείνος πάλι που έχει ξοδέψει τά περισσότερα φύλλα απ' όλους, ο πρώτος, ανακηρύσσεται Κορυφαίος κι' αν διαγωνίζονται και Σύλλογοι ένας απ' αυτούς, ο πρώτος πάλι στο ξεσπάθωμα, ανακηρύσσεται χωριστά Κορυφαίος τών Όμάδων.

35.—Έκείνοι που έχουν ξοδέψει ως τό μισό τού άριθμού τών φύλλων που έξόδεψε ο τελευταίος τού Βραβείου Πρώτης, παίρνουν Βραβείο Δευτέρας Τάξεως.

36.—Όλοι οί βραβευμένοι, είτε με Πρώτης είτε με Δευτέρας Τάξεως Βραβείο, έχουν τό δικαίωμα να στείλουν τη φωτογραφία τους για να δημοσιευθεί. Και για όδρο παίρνουν βιβλία κατ' έκλογή τους, άλλ' απ' αυτά μόνο που εκδίδει ή «Διάπλασις», άνάλογα με τόν άριθμό τών φύλλων που έχει ξοδέψει καθένας. (Ακολουθεί)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ».

Άθηναι, όδός Άριστέιδου 10
την 10ην Δεκεμβρίου 1947

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ θερμότατα όλα τά παιδιά — και δεν είναι λίγα — που σπεύσανε πρώτοι και καλύτεροι ν' άναθεώσουν τη συνδρομή τους. Καταλαβαίνουμε φαίνεται πόσο μού είναι ευπρεπτικό αυτό, και πόσο με βοηθεί στο δύσκολο έργο της εκδόσεώς μου, ή όποια με τις καθημερινές αναμνήσεις καταντά κυριολεκτικά άθλος. Επίσης εύχαριστώ και όσους μη περιμένοντας την προκήρυξη τού σχετικού Διαγωνισμού άρχισαν τό ξεσπάθωμα. Οί οίωλοι εί-
ναι πολύ καλοί για την ώρα. Μπαίνοντας μ' αυτούς στον καινούργιο μου χρόνο έλπίζω να τόν περάσω καλά και να μη θυμηθώ την παροιμία εκείνη που λέει κάθε πέτσι και καλύτερα!

Μία πολύ παλιά μου φίλη — όπως αὐτοχαρακτηρίζεται ή ίδια στο γράμμα της — ή κ. Εὐθαλία Βερβιτσιώτου, σ' ένα ωραίο της γράμμα που μού στέλνει

από το Ξυλόκαστρο, μου γράφει ανάμεσα στ' άλλα και τα εξής: «Τα παιδιά μου είναι συνδρομηταί σας, όπως ήμουν κι' εγώ επί σειράν ετών και διαβάζουν με πολύ ένθουσιασμό το αγαπητό σας φύλλο. Μα κι' εγώ ακόμη δεν παύω να το διαβάζω και σ'ας συγχαίρω για την πάντοτε θαυμασία ύλη σας... Τελειώνοντας σ'ας συγχαίρω και πάλι για την πρόοδο της Διαπλάσεώς μας που έγχρωμη με τη θαυμασία της ύλη είναι καλύτερη από κάθε της άλλη περίοδο». Και καταλήγει η καλή μου: «Εύχομαι παρ' όλες τις δυσκολίες των χρόνων που περνάμε, η Διαπλάσις μας να προοδεύσει και να οδηγήσει τα Έλληνόπουλα όπως πάντα στο σεβαστό δρόμο».

Μην ανησυχείς, *Γιες*, και τ' αποτελέσματα των διαγωνισμών θ' αρχίσουν να δημοσιεύονται από τα πρώτα κιόλας φυλλάδια του νέου χρόνου μου. Ός το καλοκαίρι, όποτε θα προκηρυχθούν οι καινούριοι έκτακτοι, πρέπει να δημοσιευθούν όχι μόνο όλων των καλοκαιρινών αλλά και ένα-δύο Λύσεων, και του Ξεσπαθώματος και των Εύσημων, ίσως - ίσως και της Συνθέσεως Άσκήσεων και της Καλλιγραφίας. Άκόμα και των δυο διαγωνισμών - μα όχι, ως μη σ'ας πω ακόμα τίποτα... Και στο μεταξύ θα προκηρυχθεί το «Πένταθλο», ή «Κυριακή»...

Η Γελασίνα μου γράφει στο γράμμα της «το καιρό της Κατοχής...» ενώ έγραφε να μου γράψει «τόν καιρό της Κατοχής». Έπειδή πολλοί κάνουν το λάθος αυτό, όχι μόνο από παιδιά αλλά κι' από τους μεγάλους, και καμιά φορά το συναντά κανείς και σε κείμενα δοκίμων συγγραφέων, και ανασταίνεται μην είναι τυπογραφικό λάθος, γι' αυτό αναγκάζομαι να σ'ας παραθέσω εδώ το σχετικό κανόνα της γραμματικής, για να τον έχετε υπ' όψει σας όταν γράφετε και να μην κάνετε παρόμοια λάθη. Ο κανόνας λοιπόν αυτός λέει τα εξής: *Φυλάγετε το τελικό ν του άρθρου (τόν, τήν) του αριθμητικού έναν, της τριτοπρόσωπης προσωπικής αντωνυμίας τήν, των ακλίτων, δέν, μὴν και σάν, όταν ή ακόλουθη λέξη αρχίζει από φωνήεν ή σύμφωνο στιγμιαίο (κ, π, τ, μπ, ντ, γκ, τζ, ξ, ψ): π. χ. τόν άέρα, τήν ντροπή, στήν ξενιτιά, τόν Μπότσαρη, είδα έναν ξένο, τήν πρόφτασα, μὴν περάσεις, σάν πολύ, κ.τ.λ.*

Χάνεται το τελικό ν όταν ή ακόλουθη λέξη αρχίζει από σύμφωνο εξακολουθητικό (γ, β, δ, χ, φ, θ, λ, μ, ν, ρ, σ, ζ): π. χ. τὸ φόβο, τὴ βούση, τὴ μητέρα, τὴ στομάτση, τὴ ζωγραφίζει, μὴ δὲ βλέπεις; κ.τ.λ.

Αὐτὰ λέει ὁ κανόνας σὲ γενικές γραμμές γιὰ τὸ τελικὸν ν. Προχωρεῖ ὁμως καὶ σὲ λεπτομέρειες ἀπὸ τίς ὁποῖες καλὸ εἶναι νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψει σας καὶ τίς ἀκόλουθες: Τὸ τελικὸν ν φυλάγεται πάντοτε: στὸ ἄρθρο τῶν: τῶν φίλων μου· στήν τριτοπρόσωπη ἀντωνυμία τόν: τὸν βλέπω· στοὺς συνδέσμους ἄν, ὅταν, πρὶν: ἂν θέλεις, ὅταν διαβάσεις, πρὶν φύγεις· στὰ ἐπιρρήματα σχεδόν, λοιπόν προπάντων.

Τὸ τελικὸν ν χάνεται συνήθως στή γενική πληθυντική χρόνων, μηνῶν, ὅταν εἶναι λόγος γιὰ ἡλικία: Πόσω χρόνῳ(ν), δυὸ μηνῶ(ν) παιδί, δέκα πέντε χρόνῳ(ν), ἑκατὸ χρόνῳ(ν) σπíti.

Ἐξαιρετικά μὲν νὰ φυλάγεται τὸ τελικὸν ν τοῦ ἀρσενικοῦ ἄρθρου τὸν σὲ κύρια ὀνόματα ἄγνωστα πού ἄλλως θὰ μποροῦσε νὰ τὰ πάρει κανεὶς γιὰ οὐδέτερα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ 306ου Διαγωνισμού Λύσεων. ΑΙ λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκταί ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθῇ].

298. Δεξιόγραφος

Ἡ πόλη μ' ἔναν βασιλιά,
Τῆς Σπάρτης, δοξασιμένο, ἐνώθη
Κι' ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ παλιὰ
Τῶν Μῆδων βασιλιάς ἐφανερώθη.

299. Στοιχειόγραφος

Ἀπ' τὸ στόμα σου τὸ βγάξεις
Ἐνα γράμμα τοῦ πετάς
Κι' ἐπληκτικὸς εὐθύς κοιτάξεις
Πάνω του νὰ περπατᾷς!

300. Στοιχειοτονόγραφος

Βγάξω, λύτη, ἀπὸ τὸ πρῶτο ἕνα ρὸ
Κατεβάζω καὶ τὸν τόνο του καὶ νά!
Ἀπ' τ' ἀνδρείο παλληκάρι, τὸ γερό,
Ἡ αὐγὴ νὰ ξεπροβάλλει πού ἀρχινᾷ.

301. Ἀναγραμματισμός

Τὸν παπᾶ δὲν τὸν κάνει
Ἀν κι' αὐτὸς τὸ φορεῖ
Τῶν γραμματικῶν τὸν χάνει
Τὴ σειρά καὶ κυλάει
Στὴν Εὐρώπῃ ποταμὸς
—Σὰς ἐξηγήσα τὸ πῶς.

302. Ἐξάπλευρος

*** = Ἀρχαῖος Θεός
**** = Ὀμηρικὸς ἥρωας
***** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
***** = Βαλκαν. πρωτεύουσα
***** = Κράτος αἰσιατικὸν
*** = Ἐπίρρημα.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

303. Κρυπτογραφικὸν

1234567 = Μυθολογικὸν πρόσωπον
21513167 = Ὄνομα ἀνδρικόν
3454767 = Πόλις τῆς Κύπρου
431772167 = Προφήτης
52772312 = Πόλις τῆς Γαλλίας
651312 = Πλεονέκτ. τοῦ ἀνθρώπου
7232517 = Ἐνδοξος νῆσος.

304. Διπλοῦν πτερωτὸν γράμμα μετὰ διπλῆς ἀκροστιχίδος

Αἱ κάτωθι ζητοῦνται λέξεις, τῶν

ὁποῖων τὰ μὲν ἀρχικά ἀποτελοῦν ἔνδοξον πόλιν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα τόπον φυτευμένον με ὠρισμένα δέντρα, ἔχουν ἀπὸ δύο γράμματα κοινὰ — τὰ πτερωτὰ — ἐκ τῶν ὁποῖων τὸ ἕν ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην κ.ο.κ., τὸ δὲ ἄλλο πρῶτον εἰς τὴν τελευταίαν (ἑκτὴν), δεύτερον εἰς τὴν πέμπτην, τρίτον εἰς τὴν τετάρτην κ.ο.κ.

1. Ἀποχὴ ἐκ τῆς ἐργασίας, 2. Μούσα, 3. Ἀρχαῖος Θεός, 4. Μυθολογικόν, 5. Ὀργανον παιδιᾶς, 6. Γίνεται πρὸ τοῦ κυνηγίου.

305. Τετραπλὴ Ἀκροστιχίς

Τ' ἀρχικά γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῶν Ἀντιλλῶν, τὰ δεύτερα πρόσωπον τῆς Γραφῆς, τὰ τρίτα ἀσθένειαν καὶ τὰ τέταρτα εἶδος ξύλου:

1. Ἀρχαῖος φιλόσοφος, 2. Νεοέλληνας ποιητής, 3. Ἀπέραντος, ἀτέρμονος, 4. Φυτόν, 5. Ἀρτομα.

306. Γρίφος

π π π π π κ π π π π π
π π π π π κ π π π π π
οὐ π π π π π π π π π π π
π π π π π κ π π π π π
π π π π π κ π π π π π

[Ἀσκήσεις τοῦ ΑΝΑΝΙΑ]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 23-24

152. Φασόλια (φά, σόλ, ἰα).— 153. Ἀθάμας—ἀδάμας.— 154. Πόλις—Ἰππος.— 155. Ἡ ἄγκυρα τοῦ πλοίου.— 156. ΤΑ ΜΕΣΕΙΣ 157. ΑΝΤΙΛΟΠΗ
Α Ε Υ Ι (Ναῖται, τάλαντον,
Μ Ε Γ Α Ρ Ι Σ Ἰόπη, Λήναια, Οἰ-
Ε Α Κ Υ νή, Πήλιον, Ἥλι-
Σ Υ Ρ Κ Ο Υ Φ αία).— 158—162. Διὰ
Ι Ι Υ Ο τοῦ Α: Καζαμπλάν-
Σ Ι Σ Υ Φ Ο Σ κα, Ἀβραάμ, Σα-
λαμάνδρα, Καναδάς,

θάλασσα.— 163. ΑΡΚΑΔΙΑ — ΜΙΛΑ-
NON (Πέραμα, αἰθρία, κοῦΚλα, Ἀ-
βραάμ, ἐχιδνα, αὐριόν, ΚατΑΝη).—
164. Σταλαματιά-σταλαματιά γεμίζει
ἡ στάμνα ἡ πλατεία.— 165. Μήδεις ἀ-
γεωμέτρητος εἰσὶτω (μὴ δῖς, ἄγε, ο με-
τρι, τό, σύ, σύ, τό).

Τὸ καλύτερο πρωτοχρονιάτικο δῶρο γιὰ τ' ἀδέλφια
σας, τοὺς φίλους σας, τὸν ἑαυτὸ σας

ΕΝΑΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ

"ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Μὲ τίς ἑκατοντάδες τῶν εἰκονογραφημένων σελίδων του.
Μὲ τὰ ἐκλεκτὰ μυθιστορήματα καὶ διηγήματά του. Μὲ
τίς περίφημες Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές του. Μὲ τὴν ἄλλη
πλούσια λογοτεχνικὴ καὶ μορφωτικὴ ὕλη του.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΔΕΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΔΕΤΟΙ
ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 10 - ΑΘΗΝΑΙ

Για νὰ διαλέξετε τὸ Δῶρο τῆς Πρωτοχρονιάς ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

ΠΟ τοὺς 78 τόμους τῆς «Διαπλάσεως» πὺν βγήκαν ἀπὸ τὸ 1879 ὡς σήμερα οἱ 24 πρῶτοι, οἱ μικροὶ ἐκεῖνοι ἐξάμηνοι τῆς Α' Περιόδου εἶναι ὅλοι ἐξηνητημένοι. Ἀπὸ τοὺς τόμους τῆς Β' Περιόδου, τοὺς μεγάλους ἐτησίους — 1894 — 1947 πενήντα ὀκτὼ τόμους ἐν ὅλῳ — ἔχουν ἐξαντληθεῖ 23. Μπορεῖτε νὰ προμηθευθῆτε τοὺς ὑπολοίπους, πὺν τὰ περιεχόμενά τους δημοσιεύονται στὸν πίνακα αὐτόν, ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας ὁδὸς Ἀριστείδου 10.

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἡ πριγκήπισσα Ροζάλβα, Τὰ παθήματα τοῦ Γιαννῆ Σωπαρ καὶ ὁ Μικρὸς Κομης, στὸν τόμον τοῦ 1894 (ἐξηνητημένον).— Ἐν Οἰκογενεῖα καὶ Μαύρη καὶ Ἀσπρὸς στὸν τόμον τοῦ 1895.— Καίσαρ Κασκαμπέλι (τοῦ Βέρν) καὶ Ὁ δρῶν τῆς Ν. Ὀρλεάνης στὸν τόμον τοῦ 1896 (ἐξηνητημένον).— Ὁ Ἀκόλουθος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ἡ Ἀσπρούλα καὶ ἡ Οἰκογενεῖα Μαντζουράνα στὸν τόμον τοῦ 1897.— Ἡ Σωίγς τῶν Πάγων (τοῦ Βέρν), οἱ Μικροὶ Ροβινσώνας τοῦ Βράχου καὶ τὰ Ταξίδια τοῦ Γιούλιερ στὸν τόμον τοῦ 1898.— Οἱ Χρυσόφθοροι τῆς Ἀφρικῆς καὶ Αἱ περιπέτειαι τοῦ Ρογήρου, στὸν τόμον τοῦ 1899.— Ἐγγονος Αὐτοκράτορος, ἡ Χρυσόφθορος Φλέν καὶ ὁ Πετρομαζευτής, στὸν τόμον τοῦ 1900 (ἐξηνητημένον).— Ὁ Θανμάσιος Ὁρενός (τοῦ Ἰουλίου Βέρν), αἱ Ἀνεμιαὶ τοῦ Κυρίου Βώρκε στὸν τόμον τοῦ 1901 (ἐξηνητημένον).— Τὸ Μέγα Δάσος (τοῦ Βέρν), ἡ Βοεροπούλα, ὁ Ἀσώτος Υἱὸς κτλ. στὸν τόμον τοῦ 1902 (ἐξηνητημένον).— Αἱ μιλία Χάβ, τὰ Παραμύθια τοῦ Καβιδουλίνο (τοῦ Βέρν), Ὁ γύρος τοῦ κόσμου κτλ. στὸν τόμον τοῦ 1903 (ἐξηνητημένον).— Οἱ Ἀριστεῖς ταξιδεύοντες (τοῦ Βέρν), Ἡ Ἐξάδελφον μου Ἡμερολόγιον Ὁρραφῆς κτλ. στὸν τόμον τοῦ 1904 (ἐξηνητημένον).— Ἡ πόλις τοῦ Χερσοῦ, τὸ Σχολεῖον τῶν Βῶων, τὸ Τροχόσπιτο στὸν τόμον τοῦ 1905 (ἐξηνητημένον).— Ὁ Ναυτοπαῖς τοῦ Συγκούφ, τὸ Φεγγαρόπαιδο, Γι' ἀγάπη τοῦ ἀδελφοῦ, κτλ. στὸν τόμον τοῦ 1906 (ἐξηνητημένον).— Τὰ δίδυμα τοῦ Τράνοβαλ (συνέχεια τῆς Βοεροπούλας), ἡ Φαντασμένη, ὁ μαθητὴς τοῦ λοχία Φλογέρα στὸν τόμον τοῦ 1907 (ἐξηνητημένον).— Διὰ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος, Μυστηριώδεις ἐγκλημά (τοῦ Βέρν), κτλ. στὸν τόμον τοῦ 1908 (ἐξηνητημένον).— Κοσμοκράτωρ (τοῦ Βέρν), Οἱ ἐξάδελφοι Κορπανῶφ καὶ ἡ Μικρὴ Μαύρη Βασιλοπούλα στὸν τόμον τοῦ 1909 (ἐξηνητημένον).— Τίτκος καὶ Ζινέττα (συνέχεια τοῦ Λουδοβίκου Κορμᾶ) στὸν τόμον τοῦ 1910.— Λουδοβίκος Κορμᾶ, Αἱ πτήσεις τοῦ Κρά-Κρά, Οἱ περιπέτειες τοῦ Νικόλα Καρακά, Περούς ὁ Νικητὴς τῆς Γοργόνας στὸν τόμον τοῦ 1911.— Πέτρος Ρονσαί, Οἱ Ἀθλοὶ τοῦ Ἡρακλέους, Ὁ Δὸν Κιχῶτης κτλ. στὸν τόμον τοῦ 1912 (ἐξηνητημένον).— Ὁ Μικρὸς Τζόνκι, Ἡ Κρινιώ, στὸν τόμον 1913 (ἐξηνητημένον).— Ὁ Λουλοῦ εἰς τὸ Μαρόκον, Ἐρβελὶν κατὰ Πλόον στὸν τόμον τοῦ 1914 (ἐξηνητημένον).— Ὁ Μικρὸς Μετανάστης, Ἡ Κασσετίνα κτλ. στὸν τόμον τοῦ 1915 (ἐξηνητημένον).— Ὁ Μικρὸς Ἑρρίκος Δαλλινύ, Ἡ Κασσετίνα μέσος (δευτέρον), Ἡ Ἀρπαγὴ τῆς Ναδίας στὸν τόμον τοῦ 1916 (ἐξηνητημένον).— Ἡ Μυστηριώδης Νῆσος (τοῦ Βέρν), Ἡ Βεντέττα, Ἐξω ἀπ' τὴν φωλιά στὸν τόμον τοῦ 1917 (ἐξηνητημένον).— Ἡ Μυστηριώδης Νῆσος (συνέχεια), Στὰ Βουνὰ στὸν τόμον τοῦ 1918 (ἐξηνητημένον).— Χωρὶς Οἰκογενεῖα (τοῦ Μαλό), Ἡ Μυστηριώδης Νῆσος (τέλος), Ἡ Συμμορία τοῦ Ἀρλενί.

νου, στὸν τόμον τοῦ 1919 (ἐξηνητημένον).— Χωρὶς Οἰκογενεῖα (τέλος), Δευτέρη Πατρίδα τοῦ Βέρν) στὸν τόμον τοῦ 1920 (ἐξηνητημένον).— Δευτέρη Πατρίδα τοῦ Βέρν, μέσος δευτέρον), Ὁ Μικρὸς ἔθελοντὴς στὸν τόμον τοῦ 1921.— Τὸ παιδί τῆς Μαύρης Μάσκας, ἡ Διονυσία στὸν τόμον τοῦ 1922.— Ἡ Μικρὴ Βασιλίσσα, Ὁ Βράχος τῶν Γλάρων, Γυρεύοντα τὴν Τύχη, στὸν τόμον τοῦ 1923.— Βαπτιστικοὶ τοῦ Ναπολέοντος (συνέχεια τοῦ Μικροῦ Ἐθελοντῆ), Ἡ Ἀνδούλα, Οἱ ψευτεῖς τοῦ Μυγκάουζεν στὸν τόμον τοῦ 1924.— Ἡ κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ, Τὸ Δελφινάκι (συνέχεια τῶν Βαπτιστικῶν) στὸν τόμον τοῦ 1925.— Τὸ Σιδερένιο χέρι, ὁ Τζᾶν (τοῦ Ντωντέ) στὸν τόμον 1926.— Ὁ Μοκονὸ ὁ Τζᾶν (μέσος δευτέρον), Τὸ Θαυμαστὸ Ταξίδι (τῆς Λάγκερλεφ), ὁ Μπέμπης ἀρχιλήσταρχος, στὸν τόμον τοῦ 1927.— Στὴ Σκιά τοῦ Πύργου, Ἀστεῖς Διακοπαὶ (τοῦ Βέρν), Τὸ Θαυμαστὸ Ταξίδι (μέσος δευτέρον) στὸν τόμον τοῦ 1928.— Ἐνα παιδί με τρεῖς οἰκογενεῖες (τοῦ Γρ. Σενουπούλου), Ὁς πὺν νὰ βρῇ τὴ μητέρα της, Πράσινοι καὶ Βένετοι, Ὁ Πισιερικός (τοῦ Ντωντέ) στὸν τόμον τοῦ 1929.— Ἡ Καλύβα τοῦ Μπαρμπα Τόμ (τῆς Μπῆσερ Στόου), Τρεῖς Μικροὶ Ἀεροπόροι, Μέσα στὴν Ἀβυσσὸν, Τὰ Ἀρκοῦδάνια Πρόσκοποι στὸν τόμον τοῦ 1930.— Δαυὶδ Κόμπερφορλντ (τοῦ Λικκενς), Τὸ Παλιὸ Καράβι, τὸ Λουλουδάκι τοῦ Τέμπλου, ἡ Μικρὴ ἄγνωστη, Περιπέτειες ἐνὸς Γάτου, Ἀγρία καὶ Κορίσια, στὸν τόμον τοῦ 1931.— Βασιλοπούλο καὶ Ζητιανόπουλο (τοῦ Μάρκ Τουαίν) Ἐδὶθ ντὲ Φερλάκ, ἡ Γαλάζια Μαμά, Θηριοτροφεῖο Χάρν Κομπλεν, στὸν τόμον τοῦ 1932.— Ἡ Περιουσία τῆς Μπέττυ, ὁ Μάγος τῶν Φιδιῶν, ὁ Μουστάκας, ὁ Ἐξηνητικός, ὁ Διχουδάκης στὸν τόμον τοῦ 1933.— Ὁ Ἀσπρὸς Δύκος, ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσῶν (τοῦ Βέρν), τὸ Σκαλιστήρι στὸν τόμον τοῦ 1934.— Ἡ Κληρονομία τοῦ Φακίρη, ὁ Ἀετὸς καὶ τ' Ἄστρο, Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος τοῦ μανδρόνιχου, Τὰ σκυλιὰ τῆς Δανάης, ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε στὸν τόμον τοῦ 1935.— Οἱ ἐξωφρενικὲς περιπέτειες τοῦ Ἀντιφῆρ (τοῦ Βέρν), ὁ Μπαρμπα Μακροπόδης, Ἡ μικρὴ Ρωσίδα τῆς Ἀγίας Ἐλένης κτλ. στὸν τόμον 1936.— Οἱ Τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, Πρὸς τ' Ἄστρο, οἱ Ὀρνίδες τοῦ Ταῖκούν κτλ. στὸν τόμον τοῦ 1937.— Τὸν Σάγερ (τοῦ Μάρκ Τουαίν), Τὸ μυστήριον τῆς Σανθῆς Κούκλας, Ὁταν ἀναστήθηκε τὸ μαμμουθ, στὸν τόμον τοῦ 1938.— Οἱ Θαλασσόλυκοι (τοῦ Κίπλινγκ), Ἡ Γυφοπούλα, Ὁ Καλὸς Γιαννάκης κτλ. στὸν τόμον τοῦ 1939.— Ἡ μικρὴ Πριγκήπισσα, Γιάννης Καστέρας, Αἰλὴ Παυλὴ καὶ Σία στὸν τόμον 1930.— Δαυὶδ Κράφορδ, Οἱ Κηδεμόνες τῆς Νιουντούς, Τὰ κατορθώματα τοῦ Κουτομικὴ κτλ. στὸν τόμον τοῦ 1941.— Ὁ Ὁρραφὸς τῆς Νέας Ὀρλεάνης, Ἐνα Κοριτσάκι με Χρυσὴ Καρδιά, Ἐφτὰ με ἕνα Χτύπημα, Μονοὺς ὁ Γάτος τῆς Κοντέσσας, τ' ὄνειρο τοῦ Κυρ-Ἡλία, Τίμος ὁ γεμπελὴς καὶ τζαναπέτης ὁ Κεφάλας εἰς τὸν τόμον 1942.— Ἀντενίστα (τοῦ Βέρν), Ἀγίων Μαργαρίτων Αἶμα, Ἐφτὰ παιδιὰ καθένα με τὸ Ἐλάττωμα του εἰς τὸν τόμον τοῦ 1943.— Τὰ μυθιστορήματα τοῦ 1943 συνεχίσθησαν εἰς τὰ φύλλα τοῦ τόμου 1944 ὁ ὁποῖος δὲν ἐτελείωσε λόγῳ τῆς καταστροφῆς τῶν Γραφείων μας.

Γ'. Περίοδον μετὰ τὴν καταστροφὴν

Τὸ Μαῦρο Βέλος, Πρὸς ὁ Νικίον, Ἐνα ξυπνο Παιδί εἰς τὸν τόμον τοῦ 1945.— Τὸ Μαῦρο Βέλος (τέλος), Πρὸς ὁ Νικίον (τέλος), Τὸ Σκυλλὶ πὺν Ἐμαθε γράμματα εἰς τὸν τόμον τοῦ 1946.— Ὁ Ἀγνώστος Ἐχθρὸς, Τὸ Μαγικὸ Φυλαχτό, Τὸ Γουρουνάκι καὶ οἱ φίλοι του, Τὸ Σημαδιακὸ Παπᾶκι, Ὁ Κύριος Χρυσούλης καὶ διάφορα ἄλλα νηπιακὰ εἰς τὸν χροματιστὸν τόμον τοῦ 1947.

Η ΜΑΡΙΑ, Η ΠΟΠΗ ΚΙ' ΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΟΥΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

5'

Τῆς Πόπης θ' ἀργοῦσαν πολὺ νὰ βγοῦν γιατί τὰ εἶχε σκάψει βαθιά καὶ πατίκωνε τὸ χῶμα πολὺ. Ἡ Μαρία πετάχτηκε μὲ τὸ ἄκουσε αὐτό :

— Εἶδες ποὺ σοῦ τὸ ἐλεγα πὼς δὲν ἔπρεπε ἔτσι νὰ τὰ σπέρνεις ;

Ἀλλὰ ἀμέσως τὸ πρόσωπό της σοβαρεύτηκε, γύρισε στὴ γαργιά της καὶ εἶπε :

— Πῶς θὰ 'θελα κι' ἐγώ, γαργιά, νὰ ἔχω τὴ χαρὰ τῆς Πόπης, ὥστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ, καὶ μετὸς δάκρυα !

Ἡ γαργιά χαμογέλασε, τῆς χαϊδεψε τὰ μαλλιά καὶ τῆς ἀπάντησε :

— Μὰ κι' ἐσύ λυπόσουν ποὺ ὁ κήπος τῆς Πόπης ἦταν κατὰξερὸς. Τώρα δὲ χαίρεσαι κι' ἐσύ ;

— Ἀ, ναί, γαργιά, χαίρομαι, χαίρομαι πολὺ.

Ἰσαμε τὸ Σάββατο ποὺ θ' ἀνέβαιναν ἡ μαμὰ μετὸ μπαμπὰ στὸ κτῆμα, τὰ ξεμυτίσματα πλήθυναν. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ πρωτοφάνηκαν, θέλησαν νὰ τὸ τηλεφωνήσουν στὸν μπαμπὰ τους, στὸ γραφεῖο του. Ὑστερα ὅμως σκέφτηκαν πὼς θὰ 'ταν καλύτερα νὰ τοὺς ἔκαναν ἐκπληξή. Θὰ τοὺς πῆγαινε ἡ Μαρία γιὰ νὰ τοὺς

δείξει τίχα τὰ καινούργια πράγματα εἶχαν φανεῖ στὸ δικό της, ἐνῶ ἡ Πόπη θὰ ἔμενε σοβαρή, μισοθλιμμένη. Κι' ἐκεῖνοι οἰχόνοντας μιὰ ματιὰ καὶ στὸν κήπο τῆς μικρότερης κόρης τους θὰ ἔβλεπαν—ἂ, φαντάζεστε πιά τὴ χαρὰ τους !

Ἔτσι κι' ἐγίνε.

Καὶ κείνο τὸ Σάββατο-κύριακο ἦταν τὸ πιὸ ὁμορφο ἂπ' ὅλα τοῦ καλοκαιριοῦ. Ὁ μπαμπὰς, γιὰ νὰ γιορτάσει, πῆγε καὶ πῆρε γλυκὰ καὶ κάλεσαν τὰ παιδιά ἀπὸ τὰ γειτονικά σπίτια. Κι' αὐτὸς ὁ Ἀλέκος ποὺ εἶχε ντυθεῖ τὰ καλά του κι' ἐτοιμαζόταν νὰ πάει περὶπατο μετὸς δικούς του, προτίμησε νὰ μείνει μαζί με τ' ἄλλα παιδιά στὸ κτῆμα τῶν κοριτσιῶν. Καὶ ἦταν αὐτὸς ποὺ ἐπρότεινε μυστικά στὰ κορίτσια πὼς τώρα δὲν ὑπῆρχε πιά λανένας λόγος νὰ ἔχουν χωρισμένους τοὺς κήπους τους, μὰ θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐνώσουν. Τὰ κορίτσια τὸ βόηκαν ἔξοχο—πῆγαν μόνες τους καὶ ἔβγαλαν τὸ χώρισμα, ἔδωσαν τὰ χέρια κι' ὥστερα φιλήθηκαν.

Ὅταν γύρισαν καὶ τὸ εἶπαν στοὺς μεγάλους καὶ στ' ἄλλα παιδιά, ὅλοι σηκώθηκαν πάνω καὶ χειροκρότησαν. Τὰ παιδιά ἔτρεξαν, ἔπαιξαν, χόρεψαν καὶ πέρασαν μιὰ θανμάσια Κυριακή.

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

κώθησαν πάνω καὶ χειροκρότησαν. Τὰ παιδιά ἔτρεξαν, ἔπαιξαν, χόρεψαν καὶ πέρασαν μιὰ θανμάσια Κυριακή.
(Τέλος)

Ο ΑΔΙΑΒΑΣΤΟΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

